

Leto XXII. 1924.

Št. 7. Julij.

BOGOLJUB

Izhaja vsak mesec. — Naročnino in darove sprejema upravnišтво, Jugoslovanska fiskarna v Ljubljani. — Rokopisi se pošiljajo uredništvu, Leonišče v Ljubljani; doposlati se morajo za vsako nadaljno številko do 1. dne prejšnjega mesca.

Koledar za julij 1924.

Mesečni zavetnik: sv. Ignacij.

Mesečni namen apostolstva molitve določen od sv. očeta:
Duhovne vaje v samoti in posebni domovi zanje.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostol. molitve za vsak dan še važne, nujne zadeve.	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
			ljubl. škof.	lavant. škof.
1 Torek	Presv. Kri	Spomin. Gosp. trp. Dij. na počitn.	Ljub. Trnovo	Zibika
2 Sreda	Obiskov. M. D.	Duh ponižnosti. Abiturienti	Draga	} Sladka gora
3 Četrtek	Heliodor, š.	Prenovitev ver. živ. po duh. vajah.	Selca	
4 Petek	Urh, š.	Sloga med katoličani. Laiški apos.	Smednik	Dramlje
5 Sobota	Cir. in Met.	Edinost sv. Cerkve. Delavci za zed.	Komenda	Kalobje
6 Nedelja	Izaija, pr.	Moč in srčnost v borbi za pr. sv. C.	Radomilje	Slivnica
7 Poned.	Vilibald, š.	Dobra molitev. Misijonarji.	St. Janž	Sv. Štefan
8 Torek	Elizabeta, kr.	Kršč. jav. vzgoja. Boriti za kršč. š.	Sv. Pet. p. N. m.	Sv. Vid
9 Sreda	Veronika	Usmilj. do ubogih. Duh. v. za del.	Sv. Peter p. Sl.	Žusem
10 Četrtek	Amalija, d.	Katol. pokret. Dobro časopisje.	Naklo	} Nova cerkev
11 Petek	Pij I., p.	Hvalež. Bogu za pr. vero. Duhov.	Podraga	
12 Sobota	M. in Fort., m.	Lj. škof. in njen pastir. Dom za d. v.	Žužemberk	Vojnik
13 Nedelja	Anaklet, p.	Zavest večnega življenja. Služkin.	Čemšenik	} Vojnik
14 Poned.	Bonaven, š.	Poglob. v. zaved. Duh. v. za akad.	Vodice	
15 Torek	Henrik I, c.	Odprava javn. pobujš. Uradniki.	Borovnica	} Vitanje
16 Sreda	Škapulir M. B.	Pomoč pod Mar. varstvom. Redov.	Češnjice	
17 Četrtek	Aleš, sp.	Smisel za duhovne vaje. Zakonski.	Vranja peč	} Dobrna
18 Petek	Kam. Lel., sp.	Apost. med zanemar. mlad. Salez.	Dež. bolnica	
19 Sobota	Vincenc P., sp.	Dobrodelnost. Usmiljenke.	Ljub. Srce Jez.	Sv. Martin
20 Nedelja	Marjeta	Procvit vere med Slov. Pridigarji.	Prečna	Češnjice
21 Poned.	Prakseda, d.	Strah pred grehom. Teško skušani.	Košč. planina	Frankolovo.
22 Torek	M. Magdalena	Stanovit. pri dobrih sklepih. Umir.	Sodražica	Sv. Jošt
23 Sreda	Apolinar, š.	Misijoni na Kitaj. Misijon. poklici.	Zlato polje	} Gornji grad
24 Četrtek	Kristina, d.	Nedolžnost žen. mlad. Kongregac.	St. Urška gora	
25 Petek	Jakob, ap.	Spreobr. afr. narodov. Klav. dj.	Ljub. Sv. Jak.	} Ljubno
26 Sobota	Ana	Kršč. vzgoja v družinj. Matere	Loka kapuc.	
27 Nedelja	Pantaleon, m.	Teženje za večnimi dobri. Sv. C.	Voglje	Straže
28 Poned.	Nazarij, m.	Odzrava pijanstva. Možje.	Gora p. Ido.	Resalje
29 Torek	Marta, d.	Slov. služkinje v tujini. Zapušč.	Trbovlje	Solčava
30 Sreda	Abd., Sen., m.	Pogosto sv. obhajilo. Papež.	Kostanjevica	} Rečica
31 Četrtek	Ignacij L., sp.	Naraščaj Dr. Jez. v Jugosl. Umril.	Idrija	

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Doktorand bogoslovja R. Blüml na Dunaju in bogoslovec D. Skitek v Celovcu. — † Ana Jelnikar iz Kresnic. — † Marija Klinaj na Teharjih. — Neka Marijina družba iz zgornje Savinjske doline, da bi mogla napredovati kljub velikemu nasprotovanju. — M. B. P. v neki silni potrebi. — Neka družbenica, da bi kljub oviram dosegla redovni poklic.

ZAHVALE.

A. S. z Rake se zahvaljuje Lurški Materi božji, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za izboljšanje zdravja. — R. J. v L. se zahvaljuje Srcu Jezusovemu in sv. Antonu Pad. za uslišano prošnjo in mir v družini. — Neko dekle Mariji za večkratno uslišanje in pomoč.

Svetinje mučenca bl. Andreja Bobola dr.

J., ki so ga razkolni kozaki v 17. veku strašno mučili, so bile shranjene v mestu Polocka. To mesto so zasedli boljševiki l. 1922 in odnesli tudi ostanke trupla svetega mučenca Bobola. Dolgo časa niso vedeli, kje so imeli skrite Poljakom tako dragocene svetinje svojega zaščitnika. Po dolgem trudu in iskanju so dognali, da so shranjene v moskovskem muzeju. Z veliko težavo so jih spravili papeževi poverjeniki preko Odese in Carigrada v Rim, kjer so jih začasno položili v vatikansko kapelico sv. Matilde. Poljaki upajo, da bodo svetinje njihovega mučenika kmalu svečano prepeljane na Poljsko, in sicer v jezuitski zavod »Bobolanum« v Lublinu.

BOGOMUB

Kaj nas uče Nemci.

Spomini in vtisi s potovanja po Nemčiji.

Poroča urednik.

V aprilovi številki ste brali v listnici uredništva, da sem primoran povedati, da grem za dva meseca v Nemčijo. Ni lepø, da obešam vse take reči na veliki zvon. Drugi so hodili pred menoj tja leta in leta, pa nihče ni vedel za to, razen tistih, h katerim so prišli, in pa Bog. Zato so tudi prejeli od njega polno plačilo. Jaz se pa bojim, da bom s svojim blebetanjem raztresel prav vse, kar bi sicer imel pričakovati od Boža... Pa si ne znam drugače pomagati. Parce mihi Domine!... Moj Bog, ne štej mi tega v zlo!

Rad bi namreč, da bi od tega pota imeli kaj koristi ne samo tisti, katere sem obiskal, ampak tudi vi drugi, — cela naša domovina.

Zakaj torej v Nemčijo?

Tam gori v nekem kotu nemške dežele, so velikanski rudniki. Rudnik pri rudniku, po četrt ali pol ure, kvečjemu eno uro narazen. In vsak rudnik ima več tisoč delavcev. Vsega skupaj jih je par milijonov. Z vseh vetrov so se skupaj nabrali. Tudi iz Slovenije jih je precej. Štiri do pet tisoč slovenskih mož brez žena in otrok štejejo še zdaj. Nekaj jih je že odšlo v domovino ali v druge kraje, največ na Francosko in Belgijo. Pred vojsko jim je šlo dobro, po vojski pa slabo. Nikomur ne svetujem gori hoditi. Še oni bi radi prišli nazaj, če bi mogli.

Nekako polovico teh je prišlo v cerkev. Drugi se niso dali videti. Suhe veje. Pa bi se še marsikaka dala oživiti, ko bi imeli vrtnarja, ki bi se mogel z njimi stalno ukvarjati.

Ako bi naši ljudje stanovali skupaj v eni fari, ali vsaj v peterih farah, bi jih bilo lažje skupaj dobiti. Zdaj so pa raz-

treseni prav po vsem tistem širnem rudniškem ozemlju. Obiskal sem jih na 32 farah. Ponekod je bilo bolj malo ljudi, po nekaterih cerkvah jih je bilo pa za eno malo faro. Ko bi bili prišli vsi, bi jih bilo pa za precejšno faro. Skoro vsak dan smo — razen drugega — peli lavretanske litanije; le zadnje tri dni velikega tedna ne. Pojejo naši ljudje tam gori na Nemškem radi; rajši kakor doma.

Toda zakaj vam to pripovedujem? Namen teh vrstic ni, da vam popisujem svoje potovanje in da vas s tem kratkočasim. To, kar sem do tukaj pisal, je samo uvod k temu, kar imam zdaj povedati. Samo toliko, da veste, kaj me je na Nemško neslo.

Mimogrede, ko sem obiskoval naše rojake, sem opazoval, kako žive domačini. Vse me je seveda zanimalo; njih velikanski rudniki, njih delo, njih stanovanja, njih noša, najbolj pa njih versko življenje. Bil sem v 35 župnijah ali samostanih, govoril z duhovniki o vseh takih rečeh ter jih izpraševal, bil po neštetihi cerkvah, v delavnici in nedeljo, gledal udeležbo ljudstva, prejemanje sv. zakramentov. Vse to opazovanje in izpraševanje je bilo zame velika šola. In iz te šole vam bi rad kaj povedal.

• • •

Sam ne vem, kako bi začel.

Začnimo s pesmico, ki smo jo nekdanj v šoli brali: »Ta ni možak, — ta ni za rabo, — kdor tujih videl ni ljudi.« Ne rečem, da tak ni za nobeno rabo. Toda kdor vedno doma tiči in nikoli ne pogleda čez mejo domače dežele, ta pozna samo domače razmere, ne ve, kako drugod delajo; ta je morebiti tudi z vsem zadovoljen, kar pri nas vidi, ker pač ne pozna

nič boljšega. Zato tudi mi Slovenci, ki poznamo najbolj sami sebe in poznamo morda še koga, ki je slabši od nas, mislimo, da smo najbolj veren in najbolj pobožen narod na svetu. Kolikokrat se piše o »našem dobrem vernem ljudstvu!«. Saj ne trdim, da ni mnogo dobrega v našem ljudstvu; Bog varuj, da bi hotel vse, kar je našega, v nič dejati! Moti se pa, kdor misli, da takih ni, kakor smo mi. Tudi duhovnike sem že slišal reči: Nikjer še toliko dobro ni kakor pri nas. Tudi jaz bi rad, da bi bili mi najboljši. A žalibog, da to ni res. Če hočemo resnici v obraz pogledati, moramo priznati, da smo za nekaterimi drugimi daleč, daleč zada)...

Pred dvema letoma sem vam pripovedoval o živi veri in veliki gorečnosti, ki sem jo opazoval pri evharističnem kongresu v Rimu. Pa mi niste verjeli. Mislili ste si: e, kaj Italijani, to so sami kričaći, pajaci, komedijanti! Saj ne rečem, da ni veliko res takih. A med njimi so pa tudi verni in resnično dobri ljudje. — Zdaj vam moram pa za vzgled staviti Nemce.

Da se bomo prav razumeli, moram poudariti, da ne pišem o avstrijskih Nemcih, ki v verskem oziru gotovo niso boljši od nas Slovencev, posebno še na Koroškem in Štajerskem ne, ampak slabši. Izvzeti moram samo Tirolce, ki slovijo po svoji vernosti. Tukaj pa govorim samo o nemških Nemcih, o Nemcih v nemški državi. Mi poznamo le bolj avstrijske Nemce, ki so nas pritiskali, zato pri nas niso dobro zapisani. Pri katoliških Nemcih v rajhu pa nisem opazil tiste nadutosti, ki smo jo opazovali pri naših Nemcih. Slišal sem od njih, dasi so dobri dompljubi, celo pametne besede: Bilo je potrebno, da je bila Nemčija v vojski ponižana.

Da bom pravičen, moram povedati, da tudi v Nemčiji ni vse samo zlato. O, je tudi dosti blata! Da ne boste mislili, da je gori sam paradiz, pri nas pa sam pekel, naj povem, da se tudi gori ljudje streljajo, kakor so se pri nas streljali nedavno tega v Trbovljah. Na Nemškem so se streljali še vse bolj kakor pri nas. Po vojski je bila revolucija, ki je prepodila cesarja in mnogo Nemcev pognala v smrt. (Da je Nemcev v vojski padlo strašno veliko, sem razvidel iz raznih spomenikov padlim vojakom. V eni cerkvi, sv. Gereona v Kolinu, sem naštel 264 imen padlih samo iz tiste fare!) Pa so se tudi potem še večkrat spopadli, nedavno tega enkrat v Monakovem, kjer jih je spet precej ob-

ležalo. Tudi Nemčija, kakor naša država, po vojski še ni prišla do pravega reda in miru. Pri volitvah v državni zbor je bilo 23 strank.

Kar se tiče vere, je v Nemčiji dve tretjini protestantov, in ena tretjina katoličanov. Razen tega je pa v novejšem času, posebno po vojski, vse polno novih krivih ver, ki so nekaki izrastki protestantstva. Slišal sem, da je vseh takih krivih ver kakih 200; no, bolj znanih je pa le kakih 7. Vse razvijajo živahno agitacijo. Pridobijo pač nekaj protestantov, katoličanov pa ne veliko, a med njimi tudi nekaj Slovencev ali otrok slovenskih starišev. Tudi svobodomiselci (frajdenkerji), to je popolni brezverci, močno rujejo.

* * *

To so temne strani Nemčije. Oglejmo si zdaj svetle!

Vseh katoličanov v Nemčiji je bilo pred vojsko kakih 25 milijonov. Ker je Nemčija po vojski precej svoje zemlje izgubila, in sicer samih katoličanov, jih je zdaj nekaj milijonov manj, torej kakih 20.

Ti katoličani pa so katoličani, ki si jih lahko vzamemo za zgled. Seveda so tudi med njimi boljši in slabši, kakor povsod, splošno pa so nemški katoličani prav dobri. Predvsem so resnično katoliški, verni, vdani cerkvi, sv. očetu, škofom in duhovščini. Duhovnik ima na Nemškem pri vsem tem, da je toliko inteligence, veliko veljavo; večjo kot pri nas v marsikateri vasi. Po kmetih liberalcev sploh ne poznajo; vsi so enega, katoliškega duha. O blažena dežela! Pri nas je pa že skoro ni zakotne farice, kjer bi ne bilo kakega zagrizenega sovražnika Cerkve — ki zapečuje še druge. Po mestih je pač nekaj liberalcev, a ne takih, tako sovražnih, kakor so naši. Hodijo svojo pot, volijo po svoje, ne napadajo pa cerkve in duhovščine tako grdo kakor pri nas. Velika večina katoličanov pa voli veliko katoliško stranko, centrum, ki stoji kakor nepremagljiv stolp sredi drugih strank. Katoliško ljudsko društvo (Volksverein) šteje pol milijona članov. Časnikov, tako surovih kakor pri nas, ne poznajo.

Kako je z obiskovanjem cerkve? Ločiti moramo med deželó in mestom. Jaz po deželi nisem hodil in kmetskega ljudstva nisem mogel opazovati na svoje oči. Samó povpraševal sem duhovnike, kako je z verskim življenjem po kmetih. Rekli so mi: dobro, prav dobro! Vojska je seveda tudi tam slabo vplivala, da ni več

tako, kakor je bilo, a splošno se mora reči, da je še vedno zelo dobro. Neki gospod mi je pravil, da je vprašal župnika velike fare s 5000 dušami, koliko pozna ljudi v svoji fari, ki ne hodijo v nedeljo k maši. Župnik mu je rekel: Nobenega. In župniki tam svoje ljudi dobro poznajo. Kmetje nemški so bogati, marsikje se pripeljejo v cerkev v kočijah; bogastvo pa njih ne zadržuje, da bi v cerkev ne hodili. Kako drugače kakor pri nas, kjer sem slišal nedavno, da je v neki bolj premožni fari, ki ima enega samega duhovnika, celih 70 ljudi, ki ne hodijo v cerkev!!

Tam, kjer sem jaz hodil, so same tovarne in mesta. Pomislite, kakšno versko življenje je pri nas okoli tovarn in mest! Vzemimo naše Trbovlje! Te štejejo zdaj menda celih 19.000 prebivalcev. Cerkev pa je taka kakor za faro, ki ima dobrih 2000 duš. Pa ni nič premajhna, časih še prevelika. — Vseh 32 far, ki sem jih na Nemškem obiskal, je novih; nobena ni stara nad 50 let, nekatere pa šele 10 do 20 let. A večinoma imajo nove velike in krasne cerkve, take in še večje kakor so naše največje cerkve. Nekatere mlajše imajo le zasilne, a vendar čedne cerkve. In te cerkve so ob nedeljah polne. Fare so, — ker je ljudstvo tako na gosto naseljeno, — četudi so ena blizu druge, vse velike: po 5—15.000 duš. Povsod imajo ob nedeljah dopoldne vsaj 3 božje službe, marsikje tudi 4 in 5. A vedno je dosti ljudi v cerkvi.

Pomislite pa, da po teh farah ni nič kmetskega ljudstva, le sempatje stoji še kak kmetijski dom. Tu so sami delavci ali gospoda, trgovci in podobno. In taki ljudje navadno niso tako verni kakor kmetje. Pa vendar cerkve tako polne! — Najboljše je tam, kjer je največ delavcev: v Essenu. Tam je v Kruppovih tovarnah najmanj 50.000 delavcev, če ne več. In tam je versko življenje najboljše. Škoda — mi je rekel župnik v Berge-borbecku, enem predmestju Essena, — da niste v nedeljo tukaj, da bi videli, koliko je v naši cerkvi ljudi; ob 11. je mož toliko in so tako natlačeni, da bi jim lahko po glavah hodili. Pa je cerkev večja kakor katerakoli ljubljanska! Kaj takega v takem kraju — to je občudovanja vredno.

Ljudsko petje se seveda po celi Nemčiji v navadi. Samó pri petih mašah pojejo pevci na koru, in še to ne vselej; pri vseh drugih poje cela cerkev, dasi nimajo tako lepih pesmi kakor mi.

Kaj pa prejem sv. zakramentov? Po vsej katoliški Nemčiji so za sprejem sv. zakramentov nedelje v mesecu razdeljene na stanove. Večinoma takole: 1. nedeljo možje, 2. fantje, 3. dekleta, 4. žene. Vsaka nedeljo pa tudi en del otrok, ki gredo k spovedi vsak mesec. — In koliko je ljudi pri sv. obhajilu! Opazoval sem prav nalašč v Bismarcku pri Gelsenkirchenu v nedeljo, ko so imeli skupno obhajilo fantje. Kaka dolga vrsta jih je stala na obeh straneh spovednice! Pri nas se mnogi moški nočejo več izpovedovati pri domačih duhovnikih. Tam se spovedujejo skoro vsi pri svojih župnikih in kaplanih; pa kakšni gospodje!

In da bi videli te fante, v kakem redu in s kako pobožnostjo so pristopali k obhajilni mizi! V Nemčiji ne gre k sv. obhajilu in od obhajilne mize nobeden proč drugače kakor s pobožno sklenjenimi rokami, tako kakor pri nas pristopajo samo — nune. Tudi fantje tako. In nobenega drenjanja in prerivanja; lepo vrsta za vrsto, mož za možem, v najlepšem redu. — Mislite si lahko, da sem kar debelo gledal ta prizor in da so mi misli neprestano uhajale v domovino; tako tukaj — in kako pri nas? Kako daleč so ti pred nami! Bože mili, bože mili, kje so oni, in kje smo mi!

Kako da se posreči Nemcem tolike trume fantov in mož vsak mesec pravit k obhajilni mizi?

Nemci imajo eno velikansko prednost pred nami: imajo namreč **versko šolo** — katoličani zase, verni protestanti zase. Krščanski nauk se poučuje ne le 2 uri na teden kakor pri nas, ampak 5 ur, vsak dan je šolska maša, ves pouk se vrši v krščanskem duhu, učitelji so vsi katoliškega duha in življenja ter pristopajo s šolarji vred k sv. obhajilu. Kaj pravite na to?! Tukaj in tam — kakor noč pa dan! . . . Katoličani se boje, da bi verske šole ne zgubili. Po vojni je vpeljana že tudi svetna šola za otroke tistih starišev, ki nočejo nobenega verskega pouka. Toda upati je, da jim verske šole ne bodo vzeli, ker so starši tako odločni in otroci tako versko prepričani, da bi takoj štrajkali; nobenega otroka bi ne bilo v šolo. Ali bi pri nas storili kaj takega? . . .

Kljub tako skrbni verski vzgoji bi se jim pa mladina vendarle zelo zgubila, kajti tudi na Nemškem je veliko zapeljevanja in veliko zgubljenih fantov in deklet, ki sploh ne hodijo v cerkev. Le tistih

postajačev, tistih štorov ni pred cerkvijo kakor pri nas; ali gredo v cerkev ali pa sploh ne pridejo blizu. Da je ljudstvo in posebej še mladina splošno tako verno in pobožno, to naredi **katoliška organizacija**. Na Nemškem je vse ljudstvo organizirano. Saj je pri nas tudi dosti organizacij. A naše organizacije niso to, kar so nemške. Vse nemške katoliške organizacije so strogo verske. Marijine družbe za vse stanove ali kaj podobnega. Mi se tukaj bojimo, da bi ne bili preveč pobožni ali da bi od ljudi preveč ne zahtevali. Nemci pa nič. Mesečno obhajilo se zahteva skoró od vseh, ki so v katoliških organizacijah, od mladih ljudi pa celo. Marijina družba se ne imenuje vselej s tem imenom, marveč imenujejo jih »dekliške družbe«, »mladeniške družbe«, »družba krščanskih mater«, v resnici so pa to Marijine družbe. V vsaki fari je po par sto, po nekaterih tudi 300, 400, morda celo 500 fantov v »mladeniški družbi«, ki gredo če ne vsi, vsaj večina vsak mesec k sv. obhajilu. Kdaj spravimo mi kaj takega skupaj?! Može so pa razdeljeni in organizirani zopet po stanovih: Katoliško delavsko društvo, uradniško društvo, trgovsko društvo. Nekateri izmed teh gredo k spovedi štirikrat na leto, nekateri mesečno. 40.000 je samih trgovcev organiziranih katoliško! Ali mi spravimo skupaj vseh slovenskih katoliško prepričanih trgovcev za eno društvo?...

Bil sem tudi na dveh največjih nemških božjih potih: v Kevelarju in Altöttingu. Vsaka na enem koncu nemške dežele. Prva na severozahodnem; tja zahajajo radi tudi vestfalski Slovenci; druga na južnovzhodnem blizu avstrijske meje. Obe sta veliki. V Kevelar pride vsako leto do pol milijona romarjev. Altötting je malo mesto, ki ima 5000 prebivalcev, 10 cerkva, 4 ženske samostane, farno in še 28 patrov-kapucinov, ki imajo vsi dosti dela. Ena cerkev je bila dodelana ravno pred vojno in ima prostora za 6—8000 ljudi. V Altöttingu je stara Marijina družba za može, ki šteje 24.000 udov, ki pa bivajo tudi po drugih farah in imajo tam svoje mesečne shode. Dvakrat na leto pa imajo priti skupaj v Altöttingu; takrat je nova velika cerkev polna samih mož; 6—8000. Večina meščanov je v Marijini družbi. Primerjajte s tem liberalne purgarje po naših melih mestecih in trgih! Podobna Marijina družba za može je v Regensburgu.

Potem pa **duhovne vaje!** Oh, koliko bi vam imel o tem povedati, pa ni mogoče naenkrat. O tem bo treba še posebej govoriti. Na Nemškem hočejo zdaj, da bi vsak katoličan delal duhovne vaje — pa ne doma na fari, ampak v samostanu, zaprt in ločen od sveta. Novi domovi za duhovne vaje nastajajo na vseh straneh. Oh, kje so oni in kje smo še mi!

In kaj naj rečem o katoliških dijakih? Kakšno versko prepričanje in navdušenje vlada med njimi! Tudi o tem bi bilo potrebno posebej pisati. Ker so dijaki tako verni, zato duhovnikov na Nemškem ne manjka, skoro da jih imajo preveč.

Dobrodelnost na Nemškem silno cvete. Za vse potrebe je preskrbljeno. Pri vsaki fari imajo ženski samostan; redovnice oskrbujejo otroke, poučujejo dekleta in obiskujejo bolnike. — Nemci veliko darujejo za dobre namene. Imajo sicer cerkveni davek, ki ga mora plačevati vsak katoličan, še precej velikega (z državnim davkom skupaj), vrh tega pa še radovoljno veliko darujejo. Vi se pritožujete, da vas preveč nadlegujemo z raznimi prošnjami. Na Nemškem ni nič drugače. Župnik Sondermann v Gertah, ki zna slovensko, tri dni sem bil pri njem, je zidal že štiri cerkve in župnišča, pa ne majhnih; ravnokar zida bolnišnico. Vprašam ga: I, odkod pa vendar dobite toliko denarja? Prosjavimo, pa dobimo, je bil odgovor. Vsaka večja župnija ima svojo veliko bolnišnico, ki jo vodi duhovnik, sezidajo in vzdržujejo pa katoličani sami z radovoljnimi darovi.

Da je na Nemškem tako dobro, sta poleg verske šole, še dva vzroka: 1) ker so bili od protestantov tako preganjani (kulturni boj) in jih je to vzbudilo k tolikemu odporu, 2) ker še vedno žive med protestanti, zato med seboj tekmujejo. Toda protestantske cerkve so silno prazne. — Vprašal sem: Ali je bilo pri vas vedno tako dobro? Rekli so mi: Ne. Preganjanje nas je vzdignilo.

Na Nizozemskem (Holandskem), kamor sem tudi stopil, je še bolj kakor na Nemškem. Tam duhovne vaje in prejemanje zakramentov še bolj cvete, in katoliška zavest oziroma ponos je še večji. Tudi tam so jih protestanti hudo pritiskali. Kri mučencev je seme novih kristjanov.

* * *

Zdaj razumete, zakaj sem rekel, da je bila moja pot na Nemško velika šola. In

želim, da ta šola koristi vsem Slovencem. Ko sem vse to gledal in poslušal, sem si pač večkrat mislil: Zdaj šele vidim našo revščino! Pa smo mislili, da takih ni, kakor smo mi!

Prva stopnja k poboljšanju je spoznanje. Najprej vrzimo od sebe vso domišljavost, spoznajmo svojo revščino, potem pa recimo: Odslej zanaprej pa drugače, vse drugače! Nemški in nizozemski vzor imejmo vedno pred očmi, pa recimo: kar morejo oni, moremo tudi mi, samo če hočemo. (Edino verske šole nam manjka in ne vem, kdaj jo bomo imeli.)

Vzroka imamo pa tudi mi dosti, da služimo Bogu z vso gorečnostjo. Kajti nimajo kmalu kje nasprotnikov, tako surovih in besnih, ki bi Cerkev tako satansko sovražili kakor naši. To nasprotje nas bi moralo podžigati k največji gorečnosti! Ako mi s svojo gorečnostjo ne popravimo, kar ti Boga žalijo, potem se ne čudimo, če Bog Slovencev ne more posebno rad imeti in nam ne posebnega blagoslova dati!

Vidite pa tudi, če ni upravičeno to, kar je Bogoljub večkrat poudarjal in potožil: Pri nas je vse prepovršno in preplitvo. Bolj na globoko! — Pa nas ni hotel nikdo poslušati. Mislili smo le, da bomo katoliško stvar rešili z vsemi mogočimi zaljubljenimi igrami, ki se igrajo že v vsaki vasi, in sploh s tem, da svetu kar najbolj popuščamo. Zmota! Hudiča ne bomo pregnali s hudičem, ampak le z Bogom.

Zato zanaprej drugače, vse drugače! Katoliški shod lansko leto je bil lep, zelo lep — ampak, oprostite, le bolj za oko. Morda je našo katoliško zavest malo poživil, naš ponos malo dvignil — tudi to je potrebno — novega življenja pa ni prinesel. Nas, ki smo poudarjali, da s to posvetnostjo, ki se goji pri nas pod katoliškim imenom, ne pridemo daleč naprej, niso hoteli poslušati, češ, tako je prav in nič drugače. Nemčija in Nizozemska nam pa dajeta popolnoma prav. Tako, kakor delajo tam gori, to je resnično katoliško! O tem pričajo tega dela krasni sadovi. Zato bomo pa na Nemčijo in Nizozemsko še večkrat pokazali.

Letos bo v Ljubljani marijanski kongres in po deželi bodo evharistični shodi — kamniška dekanija koraka na čelu — to bodo najboljši katoliški shodi. Na teh shodih povzdignimo svoje glasove! Pozovimo ljudstvo ljudstvo pred prestol Marijin in pred tabernakelj živega Boga! Tam so viži resnično katoliškega življenja. Pijmo iz teh potokov milosti v velikih požirkih! Naša Marijina družbe morajo vse drugače zacveteti, — ne samo ženske, tudi moške! Zahtevajmo od ljudi več kakor dozdej! Bolj pogostno obhajilo! In ljudje se bodo odzvali. Verska reč še vedno vleče in užge, če se pošteno prižge. Proč s polovičarstvom in plitvostjo iz naših vrst, z mlačnostjo in posvetnostjo! Novo versko življenje po nemškem zgledu naj zacvete na slovenski zemlji!

V jutru.

Zarja otvarja nočne kulise,
riše na iztok zlate obrise,
časo odpirajo vitke narcise,
v dalji jutri se.

Lipe otirajo sen si raz lice,
jutranje himne prepevajo ptice,
solncu pošiljajo sinje gorice
blažene klice.

Solncu se klanjajo bilke na trati,
v vetru pozvanjajo šopki bogati,
rožnatih breskev cvetovi košati
v rosi so zlati.

Kralju naproti v jutro veselo!
Tisoč želja se je v meni razvnelo:
kmalu srce bo radostno objelo
hostijo belo.

M. Elizabeta.

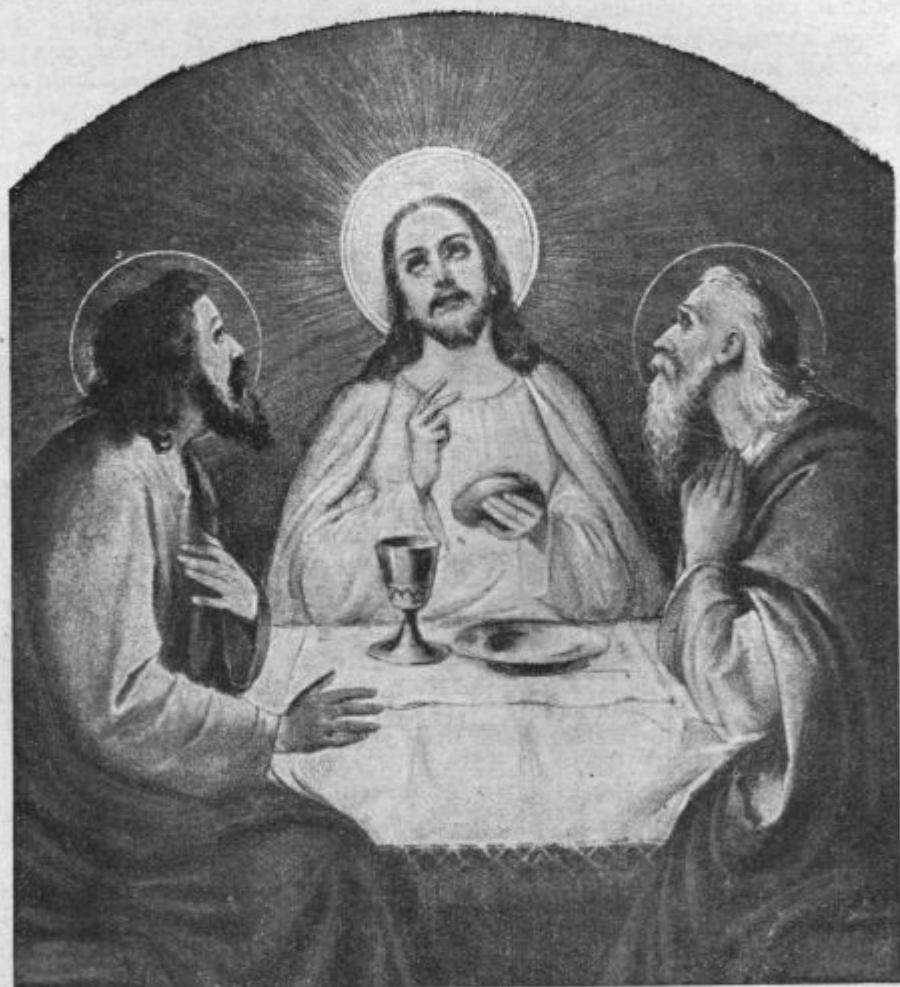
Število lavantinskih duhovnikov,

ki jih župnije potrebujejo in dajo. *)

Prva številka pri vsaki župniji pomeni, koliko jih potrebuje (ima), druga pa, koliko jih dá.

Dekanija Maribor: Maribor 30: Požar, p. Požar, p. Klarus Rottman, 3. — Predmestna župnija 13: 0. — Sv. Peter 2: Stiper, 1. — Sv. Martin 1: Hauptman, Škofič, 2. — Sv. Barbara 2: Marko Krajnc, 1. — Sv. Marjeta 1: 0. — Gornja Sv. Kungota 1: 0. — Sv. Marjeta v Selnici 2: 0. — Kamnica 2: 0. — Sveti Križ 1: Gartner, Zrnko, 2. — Skupaj 55: 8 = - 47.

Dekanija Braslovče. Braslovče 3: dva Šketa, p. Marovt, 3. — Vransko 2: dva Lukmana, Kumer, dva Musija, 5. — Sv. Pavel 2: dva Škocjana, Žgank, Vurkelc, 4. — Sv. Martin na Paki 2: Poprask, Rakun, 2. — Sv. Andraž 1: 0. — Sv. Juri pod Taborom 2: Cestnik, Groblec, Hanžič, 3. — Gomilsko 1: Rancigaj, Cizej, Šlander, 3. — Reka 1: Jurhar, 1. — Skupaj 14: 21 = + 7.

Kruh iz nebes si jim podelil.

*) Na poziv Bogoljuba je sestavil ta pregled gospod Fr. Ogrizek, župnik v pokoju. Enaki pregledi bi bili koristni tudi za druge slovenske škofije. Saj prav nič ne vemo, koliko kaka župnija duhovnikov da, zato jih pa tako manjka!

Dekanija Celje. Celje 7: Ocvirk, Veternik, Polak, dr. Jeramb, Kukovič, Jošt, Srabočan, Šribar, 8. — Zalec 3: Končan, A. Cilenšek, Pečnak, 3. — Gotovlje 1: Janez Cilenšek, 1. — Teharje 2: Esenko, 1. — Grize 2: Čede, Dolinar, 2. — Sv.

Peter 1: dva Žagarja, Gorjup, p. Herman, 4. — Galicija 2: Podpečan 1. — Polzela 2: 0. — Skupaj 19:20 = + 1.

Dekanija Hoče. Hoče 3: Weixel, Malajner, 2. — Cirkovce 2: dekan Medved, Veranič, p. Lenart, p. Lipej, 5. — Ptujška gora 2: Kozoderc, Širec, 2. — Sv. Lovrenc 2: Goričan, Safošnik, Peršuh, trije pp. Planinški, 6. — Šentjanž 2: 0. — Slivnica 2: 0. — Fram 1: Frangež, 1. — Skupaj 15:16 = + 1.

Dekanija Gornjigrad. Gornjigrad 2: dr. Matek, Pečnik, Mikuš, 3. — Sv. Francišek 1: Časl, Jelšnik, 2. — Ljubno 2: Razbornik, Šimonc, Bratanič, Atelšek, 4. — Solčava 2: 0. — Rečica 2: dva Jeraja, dva Krančiča, Lekše, Časl, Štiglic, Tratnik, 8. — Mozirje 2: Presečnik, 1. — Luče 2: 0. — Novaštifta 1: 0. — Sv. Martin 1: 0. — Sv. Mihael 1: 0. — Nazaret 6: 0. — Bočna 1: Zmavc, Strmšek, 2. — Skupaj 19:20 = + 1.

Dekanija Jarenina: Jarenina 2: dva Šparla, Pediček, 3. — Sv. Jakob 2: Jager, 1. — Št. Ilj 2: Kren, 1. — Svečina 1: p. Žiga, 1. — Sv. Juri na Pesnici 1: 0. — Spodnja Sv. Kungota 1: 0. — Skupaj 9:6 = - 3.

Dekanija Konjice. Konjice 3: Kuk, Lučnik, p. Vodenik, p. Napotnik, 4. — Prihova 2: Grifič, p. Efrem, 2. — Čadram 2: dva Somreka, 2. — Loče 2: Petelinšek, Zorko, 2. — Sv. Kunigunda 1: 0. — Špitalič 1: dva Zidanška, 2. — Zreče 2: Brdник, Hlastec, 2. — Žiče 1: Grobelšek, Rataj, 2. — Skomarje 1: 0. — Stranice 1: Arzenšek, 1. — Kebelj 1: 0. — Sv. Jernej 1: 0. — Skupaj 18:19 = + 1.

Dekanija Kozje: Kozje 2: p. Grzina, 1. — Sv. Peter 2: dva Hohnjeca, Ulčnik, 3. — Podsreda 1: Cerjak, Planinc, 2. — Podčetrtak 1: Cvetko, 1. — Sv. Vid 2: Kolman, Pantič, Zakošek, Jazbinšek, 4. — Olimje 1: Žekar, 1. — Dobje 1: Šmid, Guček, Selič, 3. — Pilštanj 2: Amon, dva Čizeka, Čepin, Turk, p. Rebershak, 6. — Buče 1: Božiček, 1. — Polje 1: Golec, Preskar, 2. — Zagorje 1: 0. — Prevorje 1: Kolarič, p. Perc, 2. — Planina 1: Šeško, 1. — Skupaj 19:27 = + 8.

Dekanija Laško. Laško 3: 0. — Loka 2: Al. Pavlič, 1. — Dol 2: Hrastelj, Pohar, 1. — Sv. Rupert 2: p. Šanc, 1. — Sv. Jedert 1: 0. — Razbor 1: 0. — Trbovlje 4: Slavec, 1. — Sv. Miklavž 1: 0. — Rimske Toplice 1: Jarh, 1. — Sv. Lenart 1: Lorgar, Vračko, 2. — Širje 1: 0. — Jurklošter 1: 0. — Skupaj 20:7 = - 13.

Dekanija Sv. Lenart. Sv. Lenart v Slov. gor. 2: Rop, Lorbek, Neubauer, 3. — Sv. Rupert 2: 0. — Sv. Trojica 2: Breznik, dva p. Landergott, 3. — Negova 1: dva Lasbacherja, Vogrinec, Bračić, Močnik, Fr. Vogrin, 6. — Sv. Benedikt 2: Strnad, Roškar, 2. — Sv. Ana na Kr. 2: Kocbek, 1. — Sv. Juri v Slov. gor. 2: Kraner, Baumann, Lorenčič, Trinka, Skamlec, 3. — Sv. Bolfenk 1: 0. — Marija Snežna 2: 0. — Sv. Anton 2: Dvoršak, dr. Močnik, Jak. Gašparič, Satler, Vršič, 5. — Skupaj 18:25 = + 7.

Dekanija Ljutomer. Ljutomer 4: Al. Sagaj, Karba, Marko Tomažič, Lah, Rauter, Vozlič, Slavič, Kosi, M. Sagaj, 9. — Sv. Juri ob šč. 3: Ilesič, Klobasa, Slana, Stuhec, Jurkovič, dva Sinka, Hrašovec, dr. Korošec, 9. — Sv. Peter v Gornji Radgoni 3: Ljubša, Kavčič, P. Kovačič, Zemljič, p. Čirič, p. Hamler, 6. — Kápela 2: dva Bratkoviča, p. Severin, 3. — Sv. Križ 2: Bohanec, Osterc, Štrakl, Kardinar, Vibanjščak, dr. Slavič, Kosi, Sunčič, Topolnik, Šalomon, Zamuda, Šreiner, Rantaša, p. Kalist, 14. — Mala Nedelja 2: Jožef Krajnc, Mihalič, Spindler, 3. — Vržej 1: dr. Kovačič, 1. — Skupaj 18:45 = + 27.

Dekanija Marenberg. Marenberg 2: 0. — Remšnik 2: dva Holcmana, 2. — Brezno 1: 0. — Muta 2: Messner, 1. — Pernice 1: 0. — Sv. Ožbalt 1: 0. — Sv. Jernej 1: 0. — Skupaj 10:3 = - 7.

Dekanija Maribor, desni dr. breg: Sv. Magdalena v Mariboru 9: Pšunder, 1. — Lembah 1: Repolusk, Rotner, 2. — Ruše 2: zkrbs, Kupčič, 2. — Sv. Lovrenc, 2: Jodl, Peter Pavlič, Jurko, 3. — Puščava 1: 0. — Skupaj 16:8 = - 8.

Dekanija Novacerkev. Novacerkev 2: Lebič, 1. — Vojnik 3: 0. — Vitanje 2: 0. — Dobrna 2: 0. — Šmartno 1: Rehar, Smodej, 2. — Črešnjice 1: p. Dioniz, 1. — Frankolovo 1: Flis, dr. Volčič, 2. — Kozjek 1: 0. — Skupaj 13:6 = - 7.

Dekanija Ptuj. Ptuj 4: p. Golob, 1. — Minoritska ž. 3: Gomilšak, Letonja, Petrovič, Kuhar, Krivec, p. Šalomon, 6. — Hajdina 2: Zupanič, p. Lacko, Šlamberger, 3. — Sv. Urban 2: Irgl, dr. Gregorec, p. Potrč, p. Pichler, p. Potočnik, p. Hieronim, 6. — Vurberg 1: 0. — Sv. Andraž 1: Ozvatič, 1. — Sv. Lovrenc 2: Lovrenc, Granfolla, 2. — Sv. Marko 2: Ciglar, Kolarič, Korošec Franc, Kristovič, 4. — Sv. Marjeta 2: dva Šegula, Greif, Kostanjevec, Bežjak, 5. — Polenšak 1: Zagoršak, Jan-

žekovič, Jožef Toplak, 3. — Skupaj 20 : 29 = + 9.

Dekanija Rogatec. Rogatec 2: dva Kitaka, Šanda, Šmid, Nežmah, 5. — Sv. Križ 3: Šket, Ogrizek, Sigl, Fišer, p. Fišer, p. Linus, 6. — Sv. Ema 1: Kolenc, 1. — Sv. Peter na Medvedovem selu 1: 0. — Kostrivnica 1: Drogenik, 1. — Sv. Florjan 1: Trafonik, 1. — Žitale 2: Mikolič, 1. — Sv. Rok 1: Potočnik, 1. — Stoprce 1: 0. — Skupaj 13 : 16 = + 3.

Dekanija Slov. Bistrica. Slovenska Bistrica 3: dr. Jerovšek, Guiber, 2. — Sv. Martin 1: 0. — Gornja Polskava 1: 0. — Spodnja Polskava 1: 0. — Črešnjevec 2: Gaberc, 1. — Majšberg 2: 0. — Makole 2: Fr. Doberšek, 1. — Poljčane 2: Rezman, dr. Pintar, 2. — Laporje 2: Tkavc, dr. Jančič, Pirš, Pivec, 4. — Studenice 1: Bohak, Florjančič, Kodrič, 3. — Tinje 1: p. Dušej, 1. — Sv. Venčesl 1. Ozimič, 1. — Skupaj 21 : 15 = - 6.

Dekanija Stari trg. Dekanija Stari trg 3: Kreuh, Živortnik, 2. — Sv. Martin 2: Atteneder, 1. — Slovenjgradec 1: Ferk, 1. — Šentjanž 1: 0. — Razbor 1: 0. — Šmiklauž 1: 0. — Št. Ilj pod Turjakom 2: 0. — Sv. Vid 1: 0. — Pameče 1: Verhnjak, 1. — Dolič 1: Jastrobnik, 1. — Kronska gora 1: 0. — Podgorje 1: Janžek, 1. — Sele 1: 0. — Skupaj 17 : 7 = - 10.

Dekanija Škale. Škale 2: Glavnik, 1. — Sv. Martin 2: Mak, 1. — Šentjanž na Peči 1: Arlič, 1. — Št. Ilj 1: Gril, 1. — Šoštanj 3: Novak, 1. — Gornja Ponikva 1: Vrzelak, 1. — Bele vode 1: 0. — Zavodna 1: 0. — Skupaj 12 : 6 = - 6.

Dekanija Šmarje. Šmarje 3: prof. Vreže, Gorogranc, Stoklas, 3. — Št. Jur 3: Guzej, Krajnc, Urleb, Šolinc, Rabusa, p. Golob, Fidler, 7. — Ponikva 2: Leber, Marzidovšek, Zdolšek, 3. — Zibika 1: Lajnsič, Palir, p. Bračko, 3. — Sladka gora 2: Zdolšek, Cinglak, Šebat, 3. — Dramlje 2: Kačičnik, 1. — Kalobje 1: Tovornik, 1. — Sljvnica 2: p. Hijacint Podgoršek, 1. — Sv. Štefan 1: p. Ananija Vračko, 2. — Št. Vid 1: 0. — Žusem 1: Polutnik, Doberšek Janez, 2. — Skupaj 20 : 25 = + 5.

Dekanija Velika Nedelja. Velika Nedelja 2: kan. Moravec, Jan. Kociper, Škof, A. Skuhala, Alt, Poplatnik, 6. — Ormož 2: Trop, Meško, Ant. Kociper, 3. — Središče 2: Ravšl, trije Zadravci, Lončarič, Panič, Plepelec, 7. — Sv. Miklauž 2: stolni dekan dr. Tomažič, Pajtler, A. Tomažič, 4. — Svetinje 1: 0. — Sv. To-

maž 2: Osterž, Meško Fr., Munda, Cajnkar, Fr. Toplak, 5. — Sv. Bolfenk 1: 0. — Sv. Lenart 1: Erhatic, Lovrenko, Gašparič Janez, Leben, Horvat, Vesenjok, 6. — Skupaj 13 : 31 = + 18.

Dekanija Videm. Videm 2: Barbič, Šoba, 2. — Brežice 2 + 4: Jož. Krošl, dr. Kruljc, Postružnik, p. Jožef, 4. — Rajhenburg 3: dva Medveda, Ivanc, p. Pribožič, p. Kukovičič, p. Divjak, 6. — Sevnica 2: Kapler, Žičkar, Kozinc, dva Medveška, p. Kmetič, 6. — Pišcece 2: Umek, Agrež, Strgar, Podvinski, 4. — Bizeljsko 2: 0. — Dobova 2: Skvarč, Bosina, Molan, 3. — Sromlje 1: Avšič, p. Kostanjšek, 2. — Kapele 1: Fr. Krošelj, Radanovič, 2. — Artiče 1: Bogovič, kaplan M. Medved, Rožman, 3. — Koprivnica 2: Ašič, p. Pečnik, 2. — Zabukovje 1: 0. — Zdole 1: Zorko, Melh. Presnik, 2. — Skupaj 22 : 36 = + 14.

Dekanija Vuzenica. Vuzenica 1: 0. — Trbonje 1: 0. — Ribnica 2: 0. — Sv. Anton 1: 0. — Vuhred 1: 0. — Sv. Primož 1: 0. — V Ribnici je r. dr. Miklavc, benedikt. v Admontu. — Skupaj 8 : 1 = - 7.

Dekanija Zavrč. Zavrč 2: Belšak, 1. — Sv. Barbara 2: Bratušek, 1. — Leskovec 1: Mlakar, Cafuta, 2. — Sv. Trojica 2: 0. — Sv. Vid 2: p. Kalist Vauptič, 1. — Skupaj 9 : 5 = - 4.

Največ duhovnikov nad svojo potrebo dajo dekanije: Ljutomer 28, Vel. Nedelja 18, Videm 14, Ptuj 9, Kozje 8, Sv. Lenart in Braslovče po 7, Šmarje 5, Rogatec 3, štiri dekanije po enega. 13 jih je nad vodo.

V posameznih župnijah jih da največ nad svojo potrebo: Sv. Križ pri Ljutomeru 12, Sv. Jurij ob Šč. in Rečica po 6, Ljutomer, Središče in Sv. Lenart pri Vel. Ned. po 5, Pilšanj, Šentjur ob j. ž., Vel. Nedelja in Sevnica po 4, Rajhenburg 3.

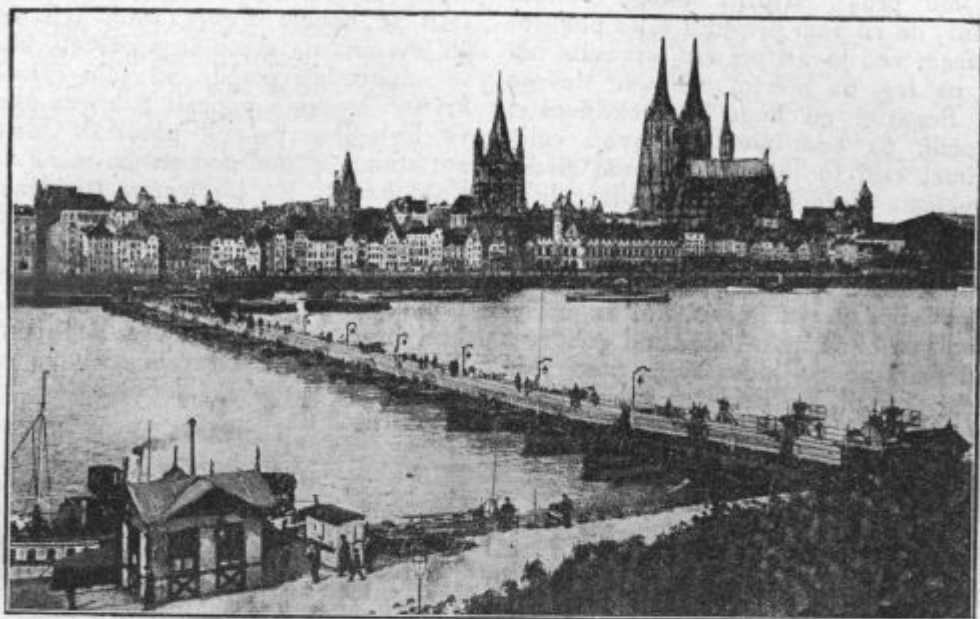
Najmanj jih da dekanija Vuzenica 1, Marenberg 3, Novacerkev 6, Jarenina 6. 11 dekanij je pod vodo.

Najbolj premalo jih je: v Mariboru 47, v laški dekaniji 13, v starotrški 10, v sv. Magdalenski in novocerkovski po 8, v završki 4 in v jareninski 3. Za vsem najslabše so ravno največje župnije: tri mariborske, Trbovlje, Laško, Vojnik.

Če je kak duhovnik po pomoti izpuščen, posebno od onih, ki bivajo v drugih škofijah, prosim, naj se piscu naznani, da pregled izpopolni.

Ta pregled naj bo opozoritev tistim župnijam, ki ne dajo nič ali ne dosti duhovnikov. Ko bi vsaka župnija dala toliko

duhovnikov, kolikor jih potrebuje, bi ne bilo nobenega pomanjkanja; še drugim bi jih lahko posojali.

Kolin (Kelmorajn), največje katoliško mesto v Nemčiji.

Zlate jagode.

15.

»Tisti, ki nam je velel, naj bližnjega ljubimo, nam je določil tudi način kako naj ga ljubimo; ljubiti ga moramo kakor samega sebe. To je zapoved, ki je ne moremo brez greha prekršiti. Naravnost bistveno je, da ga tako ljubimo; če bi ga drugače ljubili, bi ga ne ljubili dovolj.« (Sv. Francišek Sal.)

Sv. kralj Venčeslav je porabil velik del svojega bogastva v tó, da je kupoval poganske otroke in jih dajal krstiti in krščansko vzgojiti.

Neki zelo častitljiv škof je imel некоč na kosilu uglednega gosta, ki je grdo opravljaj nekoga odsotnega, kar je bilo škofu zelo zoprno. Da bi opravljajca dovolj poučil, veli služabniku, naj brz pokliče tistega, čigar dobro ime je bilo napadeno. Opravljajec se tega povelja prestraši. Škof pa čisto mirno pravi: Pokličem tega gospoda, da sam odgovori na vaše obdolžitve; kajti bilo bi krivično, če bi ga obsojali, ne da bi slišali njegov zagovor.«

Molitev! Daj mi, Gospod, da se bom iz ljubezni do tebe do vseh, ki jih

bom videl v nesreči, tako vedel, kakor bi želel, da bi se ti vedli do mene, če bi bil jaz na njih mestu in oni na mojem!

16.

»Ljubezen do bližnjega je znamenje izvoljenih, ker kaže, da smo pravi Kristusovi učenci. Ta božanska krepost je nagnila našega Zveličarja, da je živel siromašno življenje in umrl na križu; zato moramo tudi mi, kadar se ponudi prilika, iz ljubezni do bližnjega kaj pretrpeti, Boga za to hvaliti.« (Sv. Vincencij Pav.)

Učeni mož Evlogij, ki se je najraje bavil z znanostjo, je trdno sklenil, da se popolnoma posveti božji službi. V ta namen razdeli svoje imetje ubogim; nato pa goreče zaprosi Boga, naj mu pokaže način, kako naj po njegovi božji volji živi. Bog usliši njegovo molitev in mu vzbudi, — ko se kmalu nato napoti na glavni trg in vidi tam ubogega gobavca brez rok in nog, — sočutno željo, skrbeti za tega siromaka, dokler bi živel. Ta sklep koj izpolni, gobavca vzame k sebi in mu streže celih petnajst let z največjo vneto in ljubeznijo. Kasneje se pa nesrečnež, ki je bil dotlej svojemu dobrotniku ves vdan, za-

čne nenadoma kazati nehvaležnega. Hudo izkušán po hudobnem duhu, ne neha zmerjati pobožnega Evlogija. »Vi ste morali«, mu pravi, »stóriti mnogo velikih zločinov, da so vam prisodili tako pokoro; ne maram več bivati pri vas, spravite me nazaj na trg, na mesto, odkoder ste me vzeli. Bogatini mi bodo z darežljivostjo omogočili, da bom živel po svoji volji; bom imel vsaj to veselje, da bom gledal mimoidoče.« Evlogij vse to potrpežljivo prenaša, zraven pa podvoji skrb za siromaka in ne neha prositi Boga, da bi spremenil srce bednika. Še skopuh se tako ne boji izgubiti imetja, kot se je Evlogij bal, da bi se moral ločiti od gobovca. Ker slednjič ne ve, kako bi ga pomiril in pri sebi ohranil, mu pride na misel, da bi ga nesel na ladjo in ga peljal k sv. Antonu.

Ta siromaku očita njegovo nehvaležno vedenje. Razodene njemu in Evlogiju, da je vse le skušnjava in da je obema določenih še samo štirideset dni življenja. »Ali se hočeta torej zaradi teh dni, ki jih je vama na svetu še preživeti, ločiti in se odpovedati plačilu, ki vaju čaka?« — Pri teh besedah popusti gobavca skušnjava, Evlogij se pa zelo potolaži. Odslej zopet stanujeta pod eno streho in ne nehata Boga hvaliti. Ko torej mine štirideset dni, se svetnikovo prorokovanje izpolni. Oba umrjeta isti dan.

Molite v! Iz ljubezni do tebe, moj Bog, hočem ustreči bližnjemu, v čemer koli bom mogel; srečnega se bom čutil, kadar bom moral zaradi njegove nehvaležnosti in njegovih slabosti kaj hudega prenesti!

„Prepevajte!“

Bodí danes iz te zbirke narodnih pesmi ponatisnjenih tukaj še nekaj pesmic, da malo vidite, kakšne so:

Kaj maram, da nimam.

Kaj maram, da nimam
srebra ne zlata;
ljubezen goreča,
tud' nekaj velja!
Kaj maram, da nimam
prekrasnih oblek;
zvestoba naj mene
odeva na vek!

Kaj maram, da nimam
na gričku gradu;
saj v hišici nizki
še več je miru.

Kaj maram, da nimam
po zimi cvetic;
saj cvete mi vedno
nedolžnost iz lic!

Kaj maram, da nimam
obilo blaga;
ne hodim po svetu,
sem rada doma!

Kaj maram, da v dar mi
ni prstan še zlat;
še ložje brez njega
grem delat in spat!

Včasih je res luštno blo.

Včasih je res luštno blo,
so ptički peli prav lepo,

so rožce cvele prav ljubó,
vse je veselo blo.

Ko b' ve dekleta vedle to,
kaj v dolgi, dolgi večnost' bo,
bi venčkeke privarvale,
in ž njim' v večnost rajžale.

Prišla bo pomlad.

Prišla bo pomlad,
včakal bi jo rad,
da bi zdrav, vesel,
lepe pesmi pel.
To me veseli,
k' travca zeleni,
drobna ptičica
pa žvrgoli.

Prišla kukovca,
moja ljubica,
in bo kukala
in prepevala.
Kukala kuku,
kukala kuku!
Da bi vedno nam
tak luštno b'lo!

Posem o belem dnevu.

Ptički po zraku letajo,
na nizke vejce sedajo,
belega dne se vesele,
belega dne se vesele.

Ribce po morju plavajo,
glavce na suh' pokladajo,
belega dne se vesele,
belega dne se vesele.

Angelci po nebesih hodijo,
rožo Marijo kronajo,
kronaj jo, kronaj večni Bog,
Oče in Sin in sveti Duh.

Delaj se, delaj beli dan,
k nam bo prišel Jezus sam
s svojo presveto Materjo,
rožo Marijo cartano.

Marija in brodar.

Marija z Ogrskega gre,
čez tri gore,
čez tri vode,
čez tri gore,
čez tri zelene travničke.

Marija pride do morja,
prav milo prosi čolnarja:
»Prepelji me za božji lon,
za božji lon,
nebeški tron.«

»Ne vozim jaz za božji lon,
pa tud' ne za nebeški tron;
jaz vozim le za krajcarje-
in tiste bele zeksarje.«

Marija pa svet križ stori,
in kar čez vodo se spusti;
pred njo se je odgrinjalo,
za njo se je zagrinjalo.

Čolnar začel naprej vozit,
čolnič se je začel topit.
Čolnar zavpije na vso moč:
»Prid' nam Marija na pomoč!«

Marija pa se oglasi:
»Ne morem jaz pomagati;
pomagajo naj krajcarji
in tisti beli zeksarji.«

Polječe je že zeleno.

Polječe je že zeleno,
drevječe je razcveteno;
ko se zjutraj gor zbudim,
moj ta ledik stan častim.
Polječe je že zeleno,
rožice so razcvetene,
to je en žlahten cvet,
je podoba mladih let.
Lilije ste vi dekliči,
nageljčki ste vi fantiči,
rožen cvet lepo diši,
če ga slanica ne umori.
Fantje so res ljubeznivi,
so pa tudi zapeljivi,
pravi, da te rad ima,
samo, da te zapelja.

Razen teh je 23 šaljivih, ki jih v »Bogoljubu« ne kaže ponatiskovati. Naslove pa že smemo povedati: Te-le so: 1. Oj šmentane citre; 2. Bežimo, tecimo, cigani gredo; 3. Cigan je zmaknil klarinet; 4. Tobak; 5. Lisica je prav zvita zver; 6. Lepo mi poje črni kos; 7. Jager gre na jago; 8. Marko gre snubit; 9. Lani sem se omožila; 10. Po cesti gre en velik mož; 11. Čuk se je oženil; 12. Zajček bi se oženil rad; 13. Polž se je pa ženit šel; 14. Kosova svatba; 15. Žabja svatba; 16. Kaj sem prisluzil; 17. Gospod je poslal medveda ven; 18. Prišla je miška iz mišnice; 19. Rad bi vedel; 20. Včas sem zmiraj mislil; 21. Kovačev študent; 22. Ribniška; 23. Kaj nam pa morejo, če smo vesel'!

Vse Bogu v čast in dobrim ljudem v veselje!

Božje neveste.

Katera hoče biti?

2. marca t. l. je bila v samostanski cerkvi zavodá šolskih sester v Mariboru lepa slavnost. 15 mladenk je ta dan poklonilo svoje mlado življenje nebeškemu Ženinu, se odreklo svetu ter prejele redovno obleko kongregacije šolskih sester III. reda sv. Frančiška. Slovesnost preobleke je vodil premil. g. knezoškof lavantinski dr. Andrej Karlin, ki je izbranim nevestam Kristusovim podal v svojem govoru pravi pojrn sv. poklica, rekoč, da je sv. poklic veselje, trpljenje in

ljubezen. Kljub neprijetnemu zimskemu času se je cerkvena preuredila v najlepši gaj cvetja in zelenja. Prisotne gojenke, sorodnike, zlasti pa presrečne nove sestre je prevevalo ta dan najslajše sveto veselje; delati za Onega, ki si jih je izbral ter zasadil v svoj vinograd.

Navadno se je slavnost preobleke vršila vsako leto na praznik Marijinega Vnebovzetja. Letos je moralo vrhovno predstojništvo uvesti dvakratno slavnost preobleke. Nujna potreba je to povzročila.

Od vseh strani prihajajo prošnje, naj predstojništvo pošlje več sester. Tam, kjer so šolske sestre že nameščene, prosijo za naraščaj, ker se je njih delokrog povečal, razširil. Drugi zopet prosijo, naj sestre prevzamejo nove naselbine. Za letošnje šolsko leto je morala dati materina hiša dovolj sester za pet novih naselbin. Izn. ed teh so tri v Sloveniji, ena v Vel. Bečke-rektu (Banat), ena v Uniji v Sev. Ameriki. Za prihodnje šolsko leto, ali že prej, nujno prosijo, naj sestre prevzamejo šest novih naselbin. Izmed teh je nekaj v Bosni, Hercegovini in Dalmaciji, ena v Uniji. Želijo si sester za šolo, za vzgojo in nadzorstvo dece in za bolniško oskrbo. V vinogradu Gospodovem je mnogo, mnogo dela, ki čaka usmiljenih in marljivih rok, da bi se ga oprijele. Danes se obrača vr-

hovno predstojništvo šolskih sester v Mariboru do vseh mladenk — zlasti do tretjerednic in članic Marijinih kongregacij, — ki imajo poklic za redovni stan, bodisi, da se žele posvetiti vzgoji mladine ali bolniški oskrbi tu v domačiji ali če bi imele veselje in pogum kot misijonarke delovati v Ameriki ali Afriki: »Pridite, Gospod Vas čaka in kliče, kajti žetev je velika, a delavcev premalo! Zapustile boste sicer vse na svetu, a zato Vam bo Gospod vse tisočero povrnil in poplačal v nebeškem kraljestvu!«

Vsa pojasnila glede sprejema daje predstojništvo šolskih sester v Mariboru, Strossmajerjeva ul. 15, ali pa predstojništva zavodov šolskih sester v Celju, Ljubljani (Marijanišče), Repnjah in Trziču.

Zidanje nove cerkve v Šiški.

V današnjih časih večja mesta silno hitro rastejo, tako da tu pa tam Cerkev v dušnem pastirstvu skoro ne more dohajati tega razvoja. Prigodilo se je na Dunaju, v Trstu in tudi drugod, da so nekatere župnije v nekaj letih imele šestdeset in še več tisoč ljudi. Cerkve za take množice niso bile zadosti velike, novi deli mesta pa sploh niso imeli ne cerkva ne potrebne duhovščine; posledica tega je bila, da so se ljudje cerkvi odtujili. Potem ko so otroci šolo zapustili, o sv. veri niso več slišali, domače duhovščine niso poznali, duhovščina pa ne njih, v cerkev pa so kot učenci malo hodili, kot odrasli pa še manj, postali so versko brezbrizni, kasneje brezbožni, nazadnje pa veri sovražni.

Nekaj podobnega se godi v Šiški, predmestju Ljubljane. Šiška ima podružnico, ki ima prostora za kakih 300 ljudi in to je zadostovalo za ta kraj pred 50 leti, ko je bila tukaj ob gotovih časih sv. maša in ko je cela občina imela komaj 700 ljudi. Prišla pa je gorenjska železnica, Šiška je dobila svoj kolodvor in velike železniške delavnice, Ljubljana se širi na vse strani in v njeni okolici rastejo hiše kakor gobe po dežju. Prebivalstvo Šiške se je začelo silno množiti; leta 1890. je že bilo 1925 ljudi, čez deset let (1900) že 2808, čez drugih deset let (1910) pa že 4903 in zdaj jih je čez 8000. Zdaj ni mogoče več natančno povedati števila ljudi,

ker je Šiška priklopljena Ljubljani in ni več samostojna občina.

Kakor se je množilo prebivalstvo, tako so se množile tudi šole. Pred 50 leti tukaj ni bilo nobene šole, zdaj pa so v Šiški dve ljudski in dve meščanski šoli, ki imajo skupaj 1073 učencev, zraven teh šol pa je še ena v Gornji Šiški.

Za vse te tisoče ljudi ni cerkve. Že pred 20 leti se je poskusilo zidati v Šiški cerkev, pa takrat ljudje niso hoteli imeti cerkve, češ, mi hodimo v cerkev v Ljubljano. Sčasoma so se v Šiški verske razmere zboljšale in pred desetimi leti je bilo že vse pripravljeno, da bi se bilo začelo z zidavo cerkve, — kar je izbruhnila vojna in zidanje je moralo počakati. Med vojsko se je kupil svet za cerkev. Ker je bila sila velika, se je po vojni v Šiški vpe-ljala redna služba božja v leseni baraki, ki je bila postavljena v vojskine namene. Zdaj je vsako nedeljo in praznik trikrat služba božja, dvakrat za odrasle, enkrat pa za šolsko mladino, in vse trikrat je baraka polna. Postavila se je tudi hiša za duhovščino, ki ima v Šiški dušno skrbstvo in poučuje veronauk v šoli.

Zidava nove cerkve v Šiški je resnično silno potrebna. Več tisoč ljudi nima cerkve, lesena baraka, kjer se sedaj mašuje, je v nevarnosti, da bi se ne podrla. Če bi se baraka podrla, bo Šiška zopet brez službe božje, od odraslih ljudi jih bo

glo malo k sv. maši v Ljubljano, od otrok pa skoro nič.

Ljudje sami v Šiški pa na noben način ne morejo sezidati cerkve, ker so po veliki večini železničarji in tovarniški delavci.

Pomoč, da bi se pozidala cerkev v Šiški, je brez dvoma misijonsko delo prve vrste. Če se trudimo, da bi spreobrnilo nevernike v Aziji in Afriki, kar je res prav dobra stvar, bomo pač poskrbeli, da kristjani sredi Slovenije in dobri otroci

katoliških starišev v predmestju Ljubljane, ki zdaj pridno hodijo k sv. maši, ne bodo zgubili vere, ker bi ne imeli cerkve.

Za dobrotnike se že zdaj vsako nedeljo in praznik bere sv. maša. Vsem dobrotnikom naj ljubi Bog obilno povrne! Prispevki za novo cerkev v Šiški naj se blagovolijo pošiljati ali na »Upravništvo »Bogoljuba«, Ljubljana« ali pa na naslov

P. Adolf Čadež,
franciškan, Ljubljana.

Kako se možimo in ženimo ...

Povest v pismih. — Spisal Pavel Perko.

VII.

Ljuba Rezika!

Kako znaš Ti lepo tolažiti! Bala sem se Tvojega pisma, ker sem mislila, da boš strog sodnik, pa si le tolažeč spovednik. Sama sebi sicer nisem bila popolnoma zvesta — praviš — vendar v družbo tistih, ki se usiljujejo, se mi še ni treba šteti. Sicer pa Bog tako dopusti, da človek v odločilnem trenutku omahne, zato da lahko spozna svojo slabost in da potem druge v njihovih napakah milejše sodi in lažje prenaša. Seveda napak in pogrškov ne smemo nikdar zagovarjati; osebo pa, ki se je zagrešila, moramo pomilovati in ji podati roko, da ji pomoremo na noge. Te lepe nauke sem jaz sicer vse že vedela in slišala; ampak človek jih vse bolj globoko občuti, ako je sam prišel v to, da ga je slabost potrla. Potem šele čuti, kako dobro dé tolaživna beseda, ko je pravzaprav karivno zaslužil Kajneda Rezika, zato bova odslej naprej rekli, da so tiste, ki se čez mero ponujajo bolj pomilovanja kot zaničevanja vredne? In ko sva rekli: Na tako svatbo kot je Bernotova je treba udeležbo odreči — to ni rečeno iz zaničevanja do neveste, ki je bila nesrečna, ampak zato, ker se greh ne sme šopiriti, ampak mora stopiti spokorno v ozadje. Tako ostane stvar ista kakor prej, samo v drugi luči jo gledaš. Kako lepa je res krščanska ljubezen do bližnjega, samo razumeti in izpolnjevati jo je včasih malo težko ... Ljuba moja Rezika, hvala Ti za Tvoje ljubeznive besede! Tudi jaz bom skušala biti po Tvojem zgledu, kadar bo treba s prijazno besedo koga kaj razveseliti.

Pa saj lahko rečem, da sem že bila. Poslušaj: z Bizjakovo Tono sva zopet prijateljici.

Oni dan sva šli od maše, pa me Tona doteče in pravi:

»Katarina, jaz ne vem, ali sva res hudi druga na drugo, kali?«

»Tona, jaz pa vem, da nisva,« ji rečem in ji podam roko.

Nato mi Tona pove, da onikrat dolgo ni mogla preboleti mojih besed, in da je bila sklenila, da bo sedaj nalašč in meni nakljub na svatbi čez vse mere prijazna do Martina, četudi ve, da je Martin nima kam dati. Potem pa, da jo je začela pomalem vest opominjati, da to ne bo prav. In ko je zvedela, da Martina na svatbo niti ne bo, ji je bilo to kakor neko svarilo od zgoraj, da ni na pravem potu. Že tedaj da je bila sklenila, da me bo prosila odpuščanja za tiste besede; pa nikdar ni bilo prilike. Danes pa, da mi lahko pove, da je opustila vsako misel na kako ponujanje, ker se ji ponujati sploh treba ne bo, zato ker je že oddana ...

»Tona, kam —? Pa ne Gričarju?«

»Gričarju! Pa ravno!«

»Vidiš, saj sem Ti rekla, da lahko še vse pride. In pa po pravici rečeno, Tona: Tebi pri Gričarju ne bo nič hudega. Tebe bo mož v resnici, kakor se včasih bere, na rokah nosil.«

Ne veš, kako me je hvaležno pogledala za te besede. Mislim, da je morala občutiti nekaj takega, kot sem občutila jaz, ko sem brala Tvoje tolaživno pismo. Kako včasih z lahkoto drugega razveseliš! Par prijaznih besed — in dobro si mu storil za ves dan. Pa nobene hinavščine ali zakrivanja ni bilo v mojih besedah. Jaz sem v resnici prepričana, da bo to dobro za Tono. Gričar še ni tako star, je vdovec brez otrok, priden delavec, in lahko redi dve kravici na svojem.

»Pa kako hitro je prišlo do tega, da smo se pogodili,« je pripovedovala Tona. »Gričar

je prišel v nedeljo in je rekel: Nič te ne bom vabil, še manj pa silil. Veš, Gričarjeva hiša je kakor mišnica. Miška nekaj časa hodi okrog, a ko je dosti lačna, jo premaga, da pokusi. Tudi ti boš še spoznala, da ti Gričar dobro svetuje. Ker pri miški je tako, da jo ubijejo, še preden je mogla zavžiti tisti kosček slanine, pri tebi bo pa drugače. Ti boš potem šele živeti začela in boš rekla: Ah, kako je prijetno, ako ima človek streho nad seboj — pa še z opeko krito... Tako-le je pravil Gričar!»

»No, in potem —?»

»Potem sta pa rekla oče in mati: Če je pa takisto, potem Tona, pa kar hitro v mišnico. Čim dalje boš odlašala, tem starejši bo Gričar — ti pa tudi. In smo udarili, pa je bilo. Na Brezje se bova šla pa poročiti.«

Kako sva šli srečni narazen ta dan, jaz in Tona. Ej, Rezika, na svetu je najprijetnejše tedaj, če so ljudje drug z drugim. —

Zdaj pa še kaj o možitvi in ženitvi.

Debeljakov Lojz je torej šel v župnišče in postavil nove oklice s Čudnovno. Bernot, misleč da to ne more biti, hiti nad župnika, češ: »Naši je obetal zakon; je bil pravzaprav zaročen z njo; zaroka velja: zato novih oklicev ne pripustim.« Pa je dobil pojasnilo, da to niso nikake zaroke, ki se sklepajo po temah in kotih, ampak da se prava zaroka, ako hočemo, da velja, mora skleniti pismeno vpričo prič. Ná, in tako je tisti Bernot, ki je poprej v svoji prevzetnosti zahteval preveč, sedaj dobil premalo... Skoro bi mu privoščila; pa sem rekla, da bom obsojala le greh, osebo bom pa pomilovala; zato rečem: Ravna pot, najboljša pot.

Zdaj pa nazadnje vem, da porečeš: O vseh možitvah in ženitvah mi piše, o svoji pa molči. Da Rezika, o svoji pa molčim, zato ker je najbrže nikdar ne bo. Naš Tine je zopet boljši. Pa ne smeš razumeti tega tako, kot da sem vzdihnila, ko sem to zapisala. Ravno tako bom rekla, kot je rekel Martin: Bog mu daj še dolgo zdravje! Če bi se primerilo, da bi umrl, bom storila, kakor bom sprevidela, da je božja volja; če pa živi, pa

tudi. Če Martinu pokaže božja roka pot v Ameriko, meni pa v hišico očetovo — mora to za oba prav biti. Ne, siliti se nočem ne na to, ne na drugo stran. In če boš, draga prijateljica, kdaj na meni videla kaj takega, kar je podobno ponujanju, tedaj pa kar prst pokonci in zaklič: Dekle, stoj!

Še nekaj. Ne veš, kako sem se tisto nedeljo, ko je bil Martin pri nas, bala stopiti v hišo potem, ko je bilo treba priti k večerji. Za gotovo sem mislila, da je Tine uganil, zakaj je Martin pravzaprav prišel, in da bo sedaj rojil nad menoj, češ: Grunt ni izpodjeda. Smrti mi želi. — Pa nič tega! Tako je bil vesel in tako je hvalil Martina, kar je mogel. Je rekel: »To je fant, ki smo ga pri vojakih vsi radi meli. Vesel, da se mu je vse smejalo, kadar jih je začel stresati iz rokava; pa vendar tako pošten, da mu ni nikdar ušla kaka grda in nespodobna. In zdaj doma! Kako je skrben in delaven! Vse pogospodari, pa še dobi časa, da gre v kubike. Doma je oče prodal tisoč kubika, pa je vsega Martin sam stesal. Sedaj pa teše v Močilih, tam kjer je Roglič prodal Jernejku —, ga bo tudi kakih tisoč. Ej, Martin in Neža, to sta delavca pri hiši!«

»Tine, ti si bil ravno tak, dokler si bil zdrav. Zidal si ves teden okrog; v soboto popoldne, ko si prišel domov, pa še na njivo, kar v zidarski obleki. In ko si kopal kamen za hišico, se nisi varoval, sedaj pa imaš. Preveč tudi ni dobro!«

Tako sva ga z očetom.

Tine pa:

»E, kaj tisto. To malo bolezni! Poglej Poslušaj!«

Udaril se je po prsih, in ker se mu je zdelo, da manj votlo doni kot je pred nekaj dnevi, pa je bil vesel in je dostavil:

»Še bomo zidali, šel! Pa naj reče kamniški Dereani, kar hoče.«

Tak je naš Tine. Bog mu daj še dolgo zdravje. Pa tudi Tebi, draga Rezika. Le spomni se kaj svoje

Katarine.

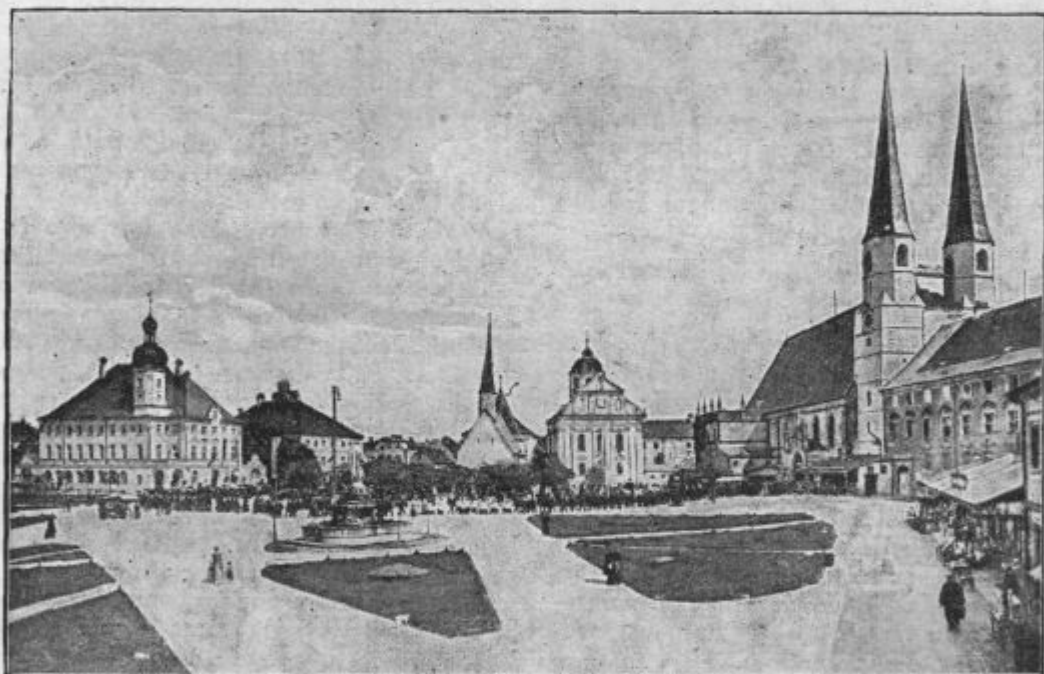

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda.

Želja svete Cerkve.

Po vsem svetu se zbuja želja, naj bi se vsi, ki verujejo v Kristusa, zedinili med seboj v eni krščanski Cerkvi, da bi se mogli z zedinjenimi močmi uspešno vojsko-

Prijatelji misijonskega dela za razširjanje svete vere med pogani so prepričani, da je uspeh misijonskega dela posebno odvisen od zedinjenja ločenih kristjanov; naravna in uspešna pot v pogan-

Altötting, velika božja pot na Bavarskem.

vati proti poganstvu in brezverstvu ter ves svet pridobiti za Kristusa. Posebno katoliška Cerkve goreče moli in dela, da bi se vsi ločeni krščanski bratje povrnili h krščanski edinosti. Odkar je žalostni cerkveni razkol Grke in druge vzhodne narode odtrgal od katoliške edinosti, so rimski papeži vedno delali, da bi se uresničila Kristusova molitev, »da bi bili vsi eno« in Kristusova želja, da bi bila ena čreda in en pastir.

sko Azijo pelje skozi vzhodne krščanske dežele. Ako torej hočemo pospeševati razširjanje svete vere, moramo goreče moliti in delati za zedinjenje vzhodnih kristjanov. Po svetovni vojni so razmere tako dozorele, da se bo kmalu odločilo, ali se bodo vzhodni kristjani v večjem številu povračali k verski edinosti. Skrajni čas je, da poživimo molitve in delo za ta vzvišeni namen.

V ta namen so posebno dolžni delati

in moliti katoliški Slovani. Slovence je na to opozoril škof Slomšek, ki je v ta namen ustanovil bratovščino sv. Cirila in Metoda; vsako leto je verne Slovence navduševal, naj molijo in prispevajo za cerkveno zedinjenje. Sedanjí sveti oče in najboljši katoliški možje poudarjajo, da so katoliški Slovani najbolj poklicani in najbolj sposobni za to delo. Na tem polju katoliška Cerkev najbolj potrebuje ravno našega sodelovanja. Med katoliške Slované so sveti oče kot apostolske nuncije poslali može, ki se vneto zanimajo za zedinjenje vzhodnih kristjanov. Belgrajski apostolski nuncij se je na katoliškem shodu v Ljubljani posebno zanimal za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda; s predsednikom Apostolstva se je dolgo razgovarjal o tem predmetu; poudarjal je, da bi Slovenci mogli posebno veliko storiti v ta namen. Apostolski nuncij v Pragi z veliko vnemo pospešuje delovanje Apostolstva sv. Cirila in Metoda. Popolnoma gotovo je, da hoče sveta Cerkev s tem opozoriti katoliške Slované, naj svoje najboljše moči obrnejo na to za nas najvažnejše misijonsko polje. Na to je bilo že nekoliko opozorjeno v aprilovi in junijevi številki »Bogoljuba«, str. 87 in 127.

Letno poročilo.

Letos je Apostolstvo sv. Cirila in Metoda izdalo letno poročilo v posebni knjižici pod naslovom **Kraljestvo božje**. V tej knjižici je zbranih mnogo jako važnih in zanimivih poročil z vzhoda. V knjižici je pet lepih slik. Vmes je slika in životopis evharistinke sestre Evrozije, glavne junakinje igre »Skrivnostna zaroka«, nadalje slika škofa Cieplaka in prizor iz delovanja papeževih odposlancev v Moskvi. Marijinim družbam prav topla priporočamo, da to knjižico širijo.

Misijonski odsek dekliske Marijine družbe v Kamniku je nabral za Misijonišče v Grobljah 300 Din, za kar mu izrekamo prav topla zahvalo. — Vodstvo Misijonišča v Grobljah.

Za veliki zvon v Sarajevu so darovali (do 2. junija): Neimenovan koroški duhovnik sto tisoč avstr. kron = 112 Din; neimenovana, Jelični vrh pri Idriji 10 lir = 35.30 Din; Katarina

K našem delokrogu na krščanskem vzhodu se je pridružila še nova naloga, namreč skrb za razkropljene katoličane (diaspora) v južnih in vzhodnih krajih naše države, posebno v Srbiji, Bosni in Makedoniji.

Ker razmere na vzhodu tako hitro dozorevajo in se naše apostolsko polje tako razširja, zato poživimo in pospešimo delo za namene Apostolstva sv. Cirila in Metoda. Po želji jugoslovanskih škofov naj se Apostolstvo vpelje v vsaki župniji. Naj ne bo nobene župnije, nobene vasi in nobene dobre krščanske hiše, v kateri se ne bi molilo in nabiralo za namene te apostolske bratovščine.

Posebno priporočamo, naj bi se Marijine družbe z vso vnemo zavzele za razširjanje apostolstva. Misijonski odseki Marijinih družb naj bi širili knjižico »Kraljestvo božje«, zbirali ude in prispevke. Ob prazniku sv. Cirila in Metoda in ob drugih prilikah naj bi se prodajale naše razglednice sv. Cirila in Metoda.

Važen dogodek letošnjega leta je, da smo se končno dogovorili z vodstvom »Bratovščine sv. Cirila in Metoda« v Mariboru, ki se bo tako pridružila Apostolstvu, da bo vsak ud bratovščine sv. Cirila in Metoda obenem ud Apostolstva. Vodstvo v Mariboru je prevzela Misijonska zveza lavantinskih duhovnikov v Mariboru.

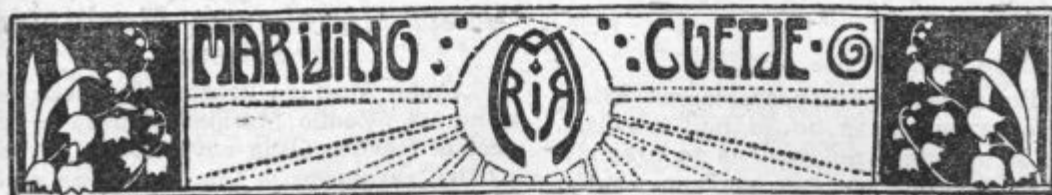
Po želji jugoslovanskih škofov naj se praznik sv. Cirila in Metoda kar najslovesneje praznuje. Ta praznik naj bo namenjen razširjenju in poglobitvi Apostolstva sv. Cirila in Metoda. Prvo nedeljo v juliju naj se (po naročilu ljubljanskega škofa) moli ura molitve v namen Apostolstva.

Sveta Devica Marija, mati krščanske edinosti, sv. Ciril in Metod, apostola cerkvene edinosti, prosite za nas!

Ceichen 100 Din; Katarina Močnik 5 Din; Helena Laharnar 10 Din; družina Redenšek-ova, Lisičja jama pri Boštajnu 20 Din; Ivana Pečenko 20 Din; neimenovana 10 Din; Jožefa Meglič 10 Din; gospa Amalija dr. Pogačnik 200 Din; Peter Resnik 25 Din; neimenovane 52 Din; Pavla Ferlež, Zg. Loznica 25 Din; župni urad v Gorjah 200 Din; županstvo občine Vinica 100 Din.

Posiljajte »Bosenskemu odboru« cerkvene predmete, plašče, kelihe i. dr. za razstavo o priliki marijanskega kongresa!

Drugače, vse drugače!

I.

Žalosten sem se vračal binkošno soboto zvečer z Nemškega doli čez Koroško in Gorenjsko v Ljubljano. Zdaj grem spet nazaj v našo revščino, sem si mislil po vsem tem, kar sem na Nemškem lepega in velikega videl in slišal. Na kolodvoru me je čakal voditelj naše družbene pisarne, g. Lindič. Od njega sem izvedel — ker 14 dni že nisem videl nobenega slovenskega časnika — o streljanju in pobojih v Trbovljah; zvedel, da je spet Žerjav zlezel na konja, da vlada v Ljubljani spet njegov oproda Baltič in druge podobne novice, in bil sem še bolj žalosten.

Koliko se je pa prodalo »Vodila Marijinih družb«? vprašam Lindiča. »Vodilo« je bilo dotiskano ravno pred mojim odhodom na Nemško. Dva meseca je od takrat preteklo. »Vodilo« je bilo v »Bogoljubu« najmanj štirikrat naprej napovedano, in mislil sem, da ga vse družbe že težko pričakujejo ter da bodo brž pograbile po njem. Tiskanega je 5000 izvodov. Če ni še ves razprodan, ga bo pa vsaj polovica, sem si mislil, ali recimo no najmanj 2000. In kaj sem izvedel? Prodanih je 200 izvodov! Od teh je vzela 80 izvodov samo šentjernejska družba, kjer sem imel duhovne vaje malo pred odhodom na Nemško in knjižico priporočil. Nekatero družbo so jih vzele tudi po nekaj več; vseh skupaj se je v teku dveh mesecev oglasilo zanjo šele 20 družb. Med temi nobena ljubljanska. Kajti naročil sem, da naj se natančno zapiše, katera družba jo naroča in koliko. Zato se prodaja samo v družbeni pisarni.

Kaj sem hotel storiti, ko sem to slišal? Jeziti se ali smejati? Smejal sem se — ampak bridko smejal. . . . Na, sem rekel, tu imaš spet dokaz naše revščine! Takole gre pri nas! Na Nemškem sem slišal toliko o gorečnosti mladih ljudi, kako se pridno in ročno gibljejo, kako so vneti za vse dobro, pri nas pa takole! Kako potem moremo priti kam naprej?

To naročanje — izmed 800 slovenskih družb v dveh mescih samo 20 — knjižice, ki jo mora imeti vsaj vsak član predstojništva — to je značilno. Bože mili! Kako gre pri nas vsaka dobra reč počasi in s težavo!

Reš da nismo veliko božnali za to knjižico in jo prav kričaje priporočali. Toda napovedana in priporočena je bila že dostikrat. In družbam smo že velikokrat povedali, da se imajo ravnati po geslu: Ti le migni, ti le želi. . . . Ne zahtevajte torej, da bi morali za vsako stvar šele kričati in trdo zaukazovati, da naj se stori to in to. Zadostuje naj mirna napoved. — Na poučnih shodih sem po celi škofiji prednicam in vsem odbornicam toplo na dušo govoril, priporočal in naročal; Ne dajte se toliko prositi ali celo kregati, bodite skrbne, pridne, urne, berite Bogoljuba pazljivo in kar berete, to izvršite vse brez odlašanja! Pa če bi tega ne bile tolikokrat slišale, bi človek pričakoval, da bo vsaj vsaka prednica sama od sebe, kakor hitro sliši o taki novi knjigi, mislila: To moram pa brž dobiti, da spoznam iz nje svoje dolžnosti. In takih nekaj prednic res je, ampak samo nekaj.

Če sem že dozdej večkrat rekel, da moramo delati drugače, pa zdaj ko sem se vrnil iz Nemčije, rečem stokrat: Mi moramo začeti drugače, vse drugače! Če smo že veliko manjši in revnejši od Nemcev, torej že sami na sebi na slabšem, ni treba, da smo povrh tega še veliko bolj zaspani, zanikrni in leni!

Ravno ta knjižica »Vodilo« je zmožna prinesiti v družbe novo življenje. Zato jo naročite, kupite, potem pa berite, — ne samo berite, ampak temeljito preštudirajte in po njej ravnajte! In čim več družbenikov jo bo imelo v roki, tem bolje bodo družbe. Morebiti vas bo vendar kaj predramila in vlila v vas nekaj novega življenja, da bo postalo pri nas kaj drugače . . .

Zanaprej torej drugače, vse drugače!

II.

Drug dokaz naše revščine!

Pričeli smo z družbeno pisarno. Pisarna se razvija in se bo še bolj razvijala. Dela je veliko in delavcev je že premalo. Nastavljeno imamo eno plačano »moč«, drugo — ker ne moremo vsega plačati — bi želeli, da bi nam ljubljanski družbeniki radovoljno pomagali. Na Nemškem takih radovoljnih delavcev kar nrgoli. Tudi mi smo jih prosili že dvakrat trikrat, pismeno in ustno. Človek bi pričakoval, da jih bo na tako povabilo priletelo od vseh 3—4000 ljubljanskih družbenikov vsaj 100, in nam bodo rekli ali rekle: »Prosimo, prosimo, kaj želite? Tukaj smo. Imamo že sicer dosti dela, a pri skupnih družbenih potrebah si štejemo v dolžnost, da pomagamo.«

Tako vsaj si mi mislimo Marijine družbe. Tak duh bi moral vladati v njih! Duh ljubezni do družb, duh vzajemnosti in požrtvovalnosti. Priglasili pa so se na naše prošnje samo en mož — g. Lindič, ki zdaj vodi pisarno — in dve gospodični tako nekako napol. Same zase so ljubljanske družbe dobre, to smo že povedali. A vsaka vidi preveč le samo sebe, vse premalo pa imajo, dasi smo jim o tem že govorili, duha skupnosti, zavesti, da smo ali da bi vsaj morali biti ena Marijina družina.

Drugače, prijatelji moji, vse drugače!

Škofijski voditelj M. dr.

• • •

Vsem slovenskim Marijinim družbam!

Vsaka Marijina družba slovenska naj si naroči »Vodilo Marijinih družb« v čim večjem številu. Cena nevezanemu izvodu 12 Din, vezanemu 20 Din. Na vsakih deset izvodov eden povrhu. Naslov »Vodstvo Marijinih družb v Ljubljani«.

Vsem Marijinem družbam ljubljanske škofije!

Na seji dekanjskih voditeljev Marijinih družb dne 20. svečana je bilo sklenjeno, da naj k vzdrževanju družbene pisarne prispeva vsaka družba toliko, da pride na vsakega družbenika po en dinar.

Nekatere družbe so svoj prispevek že poslale. Vse ostale družbe prosimo, naj ga določijo tudi.

* * *

Knjiga »K Materi« je izšla. Prihaja pa polagoma iz knjigovoznice in se more naročnikom tudi le polagoma pošiljati, po vrsti naročil. — Poleg vezane v celo platno z rdečo obvezo (20 Din) se more dobiti tudi z zlato obrezo in vezana v pon. usnje, zlata obreza stane 2 Din več, pon. usnje pa 5 Din več, a zlata obreza in pon. usnje se mora naročiti najpozneje do 5. julija in se bo mogla dobiti šele julija. Ker naročila vsak dan prihajajo, knjige pa še niso vse vezane, ne bo mogoče junija izvršiti vseh naročil, zato naj se naročila še do konca julija pošiljajo na naslov: Janez Zabukovec, župnik v Križah pri Trziču. —

Dopisi.

Breznica. Naša dekliska M. D. je praznovala 1. junija 25 letnico od Boga blagoslovljenega obstoja. Ta dan je bil res družbeni praznik! Zjutraj so se zbrale članice polnoštevilno k skupnemu sv. obhajilu. Popoldne je pa bila spominška slavnost v okrašeni cerkvi in ozaljšani društveni dvorani. Navzoči so bili pri slavju tudi zastopniki in zastopnice kongregacij zlasti iz Begunj in Kor. Bele. V cerkvi je imel lep govor župnik in dekanjski voditelj Matej Ahačič iz Leš. V dvorani se je izvršila zelo pristrčna akademija. Med posameznimi točkami je zapel novoustanovljeni družbeni pevski zbor več Marijinih pesmic. Gosp. voditelj nas je v svojem govoru seznanil z zgodovino M. družb; nato pa je orisal postanek in razvoj domače družbe. Dve kratki, a pristrčni in slavnosti primerni igrici sta za-

ključili prireditvev. Vsi navzoči so bili kar ginjeni in videti je bilo marsikatero rosno oko. Razšli smo se z nanovo utrjenim sklepom: Dobri materi Mariji zvestobo do groba! Sedaj po 25 letih šteje družba 120 članic in 9 novink.

Iz Knežaka. Še ni zamrla med ljudmi požrtvovalnost in skrb za lepoto hiše božje. Dokaz za to so nam dali vaščani v Juršicah, župnije Knežak. Vas sicer šteje 85 števil, pa je ubožna; nad polovico moških je v Ameriki. Napravili so v kratkem času 2 nova kamenita stranska oltarja in nov pevski kor iz cementa. Poleg tega so fantje oskrbeli sredi vasi nov kamenit križ z napisom: »Fantovski spomin!« (Spomin na padle tovariše v vojni.) Na Jurjevo nedeljo je bil blagoslov vseh teh novosti. Pet duhovnikov se je zbralo k slovesnosti:

Svetnik Luka Smolnikar, župnik iz Slavine; župnik Kovačič iz Košane; kurat iz Šmihela Vidmar; in domača duhovnika. Ljudstvo je prihitelo od vseh strani. Po slovesni sv. maši je bil naprej blagoslov novih oltarjev, nato kora, potem se je pa po vasi razvila veličastnoprocesija. Navzoč je bil polnoštevilno Marijin vrtec in Marijina družba iz Knežaka. Domači fantje so pa nosili kip Marijin in kip Srca Jezusovega. Kot slavnostni govornik je nastopil g. Smolnikar; vsi so ga z napeto pozornostjo poslušali. Kaj takega Juršiče še niso videle. Popoldne je bilo sprejetih v Marijin vrtec 13 dečkov in 16 deklic. Bog daj, da bi Mariji ostali zvesti vsi. Bog povrni vsem dobrotnikom! Na molitveni dan — 13. maja —

spomin in opomin, da se z vztrajnostjo in gorečnostjo do prebl. D. M. veliko doseže. Drug vesel dogodek bo pa, v kar pomozi Bog i Marija, shod vseh Mar. družb iz okolice, ki ga mislimo prirediti 20. julija tu na prijaznem suhorskem »hribčku«, da se iznova užge v vseh častilcih prebl. D. M. nov oženj in nova gorečnost. Zato vabimo vse častilce Matere božje, da s svojo udeležbo in molitvijo pomorejo, da se doseže ta cilj. Domače družbenice pa naj skrbe, da se ves program, ki ga imamo v načrtu, izvrši in izpelje. Zato se naj nobena ne straši ne truda, ne znoja, ne žrtev; saj gre za našo nebeško Mater in Gospo. Kako bo izpadlo, bo pa, tako upamo, poročal prihodnji »Bogoljub«.

Slovenski rudarji z Westfalskega v Ljubljani.

je bilo sprejetih v M. družbo 24 deklet. Tudi v zasedenem ozemlju se versko življenje povzija.

Suhorje na Krasu. Na dan sv. Alojzija obhaja tukajšnja M. dr. svojo 25 letnico. Lepa doba, ki obsega vesele in žalostne spomine, velike in hude boje, mnogo nasprotovanja, a tudi mnogo naklonjenosti in hvaležnosti. Zato pa hoče tukajšnja M. dr. to važno srebrno obletnico tudi slovesneje in v večjem obsegu proslaviti, v kolikor ji dopuščajo njene razmere. Zato naj za danes le nekaj malega izdamo. Prva vesela vest je ta, da bo dobila kot kažejo sedaj vsi znaki in pojavi suhorska M. dr. svojo novo družbeno zastavo, ki naj bo trajen

Ljutomer. V boljše življenje je bila poklicana 8. maja Viktorija Ribič, ki se je odlikovala s čednostnim življenjem v Marijini družbi. Zavedajoč se nevarnosti, ki preti zlasti danes nežni čistosti, si je t Viktorija že v nežni mladosti izbrala presveto Devico za svoj vzor in z veseljem stopila v vrsto njenih otrok. Dasi ni bila popolnoma zdrava, je vendar žrtvovala vse svoje moči, da je v nemala, kadar je bilo prilično, svoje tovarišice za čednostno življenje. Pa vse to ji ni zadostovalo. Zahrepenela je, da bi si s samozatajevanjem nabirala zakladov za večnost v tih samostanski celici. Podala se je v samostan Magdalenk v Studenice. Toda božja Previdnost je odločila dru-

gače. Kakor se zlato mora čistiti v ognju, tako je tudi ona morala prestati težko preskušnjo v hudi bolezni. Kot bolnica se je vrnila iz samostana k svojim staršem in je tu dokončala svoje mlado življenje. S potrpež-

ljivostjo v bolezni je bila vsem najlepši zgled. K pogrebu jo je spremljalo 5 duhovnikov in okrog 100 belo oblečenih družbenic, ki so za njen dušni blagor med sv. mašo darovale sv. obhajilo.

EVHARIŠTIČNI SHOD

kamniške dekanije 12. in 13. julija 1924 v Grobljah (pri Domžalah).

SPORED:

V soboto, dne 12. julija:

Ob 7zvečer v grobeljski cerkvi nagovor, izpostavi se sv. Rešnje Telo, molitvena ura za bližnjo okolico.

V nedeljo, dne 13. julija:

Ob 5 zjutraj se izpostavi sv. Rešnje Telo, nagovor, na kar se vrše sv. maše do 8. Od 8 do 9: Zborovanje odsekov za moške Marijine družbe in za apostolstvo mož. Od 9 do 10: Zborovanje odsekov za ženske in dekliske Marijine družbe, misijone in dobrodelnost.

Ob 10: Sv. maša pred Najsvetejšim in govor (na prostem).

Od 11 do 12: Slavnostno zborovanje na dvorišču misijonišča. 1. govor: Presv. evharistija in moški. (Misijonar.) 2. govor: Presv. evharistija in Marijine družbe. (Jan. Kalan.)

Od 2 do 3 popoldne: 3. govor: Presv. evharistija in misijoni. (Misijonar.) 4. govor: Evharistični Jezus — vladar naših src. (P. Julij Sušnik.)

Ob 3: Procesija z Najsvetejšim, nato pete litanije M. b., posvetitev presv. Srcu Jezusovemu, zahvalna pesem.

Med sv. mašo ob 10 dopoldne ter med procesijo in litanijami popoldne pojo združeni pevski zbori kamniške dekanije.

II.

Za dekanijo Leskovec

bo evharistični shod v nedeljo 10. avgusta na Raki (Sv. Lorenc, farni patron — molitveni dan.)

Evharistična 3 dnevnic:

V soboto, dne 9. avgusta:

Zvečer pete litanije, spoved, češčenje za moške.

V nedeljo, dne 10. avgusta:

Ob 3 zjutraj se izpostavi sv. Rešnje Telo, sv. maše.

Ob 11: pridiga za vse Marijine družbe.

Ob 2 popoldne: pridiga za III. red.

Ob 3: procesija z Najsvetejšim, pridiga, pete litanije, zahvalna pesem, slovesen blagoslov pod milim nebom, prenos v cerkev.

Nato zborovanje apostolstva sv. Cirila in Metoda v dvorani.

Kako se je dobro istrsko ljudstvo poslavljal od svojih duhovnikov.

Kakor znano, je moralo pred nedavnim časom več duhovnikov zapustiti Istro. Nekateri so pa laške oblasti kar naravnost dejansko izgnale. Ganljivo je bilo, kako se je dobro ljudstvo oproščalo s svojimi duhovniki. Naravnost triumfalen odhod je imel č. g. Magdič iz Tinjana pri Kopru. Na vse zgodaj se je zbrala vsa fara pred cerkvijo, da so bili še enkrat pri sv. maši ljubljenega župnika in po maši je vdrlo ljudstvo za njim prav do postaje v Dekanih skoro eno uro daleč. Ko je prišel vlak, se je vse gnetlo okoli njega, mu poljubljalo obleko in vrivalo mu v žepe lire, saj so vedeli, da je dobronni duhovnik vse svoje pičle dohodke upotrebljeval v okrasitev farne cerkve, ki jo je dobil vso razdrto in jim jo vso olepšano zapustil. Ko se je začel vlak pomikati in je izginila podoba njihovega duhovnega pastirja, je zajokala vsa množica; bili so ganjeni celo Lahi sami. »Kakor da gremo cil očetovega pogreba,« so mi pravili dobri Tinjanci, ko so odhajali domov. Podobni prizori so bili v Šmarju ob odhodu č. g. Čemažarja, v Kerkavcih ob odhodu kanonika-dekana Škerbca, v Truškah, v Lazaretu in drugod. Dobro ljudstvo je čutilo, kako odhaja iz Istre s temi možmi slovenski duhoven iz Kranjske, od koder je Istra eno celo stoletje dobivala požrtvovalnih pastirjev. »Vsega je bilo med nami in njimi« — so govorili ljudje; »Bog nas kaznuje, ker

smo bili nepokorni in mlačni.« — Ostanite z Bogom, naši dobri farani; čeprav izpred obraza — a ne iz srca! Spominjajte se besed, ki smo vam jih govorili! Izgnanec.

Bogojina (Prekmurje). Lavantinskega škofa so po vseh krajih pozdravljali in sprejemali karmoč presrčno. Iz dolgega popisa, ki smo ga prejeli, povzamemo nekatere poudarka vredne misli, ki jih je spletel v pozdrav škofu dr. Karlinu domači učitelj E. Karnar. Dejal je med drugim: »Ta dan je našemu narodu blagdan, svetek. Naše ljudstvo ni privedlo svoje dece k sv. birmi, da mu napravi nedolžno veselje, ampak iz globoke vere in iz prepričanja, da bi se mladina, potrjena po Svetem Duhu, mogla versko in krščansko udeleževati . . . Ta dan, ki smo ga čakali, je zgodovinski dan, ko nam spomin vhaja v one čase, ko sta sveta brata Ciril in Metod skrbela za pokristjanjenje panonskih Slovencev . . . Omenjam še to-le: Čudna so pota božje Previdnosti. Pred 10 leti je delil zadnjikrat v tej župniji svetstvo sv. potrjenja (sv. birme) madjarski škof. Prav tisto leto me je usoda zanesla v Trst. Tam sem gledal prvič našega škofa, ki je delil sv. birmo v tem obmorskem mestu. Kakor sv. Metod iz Soluna, je prišel tudi on iz velikega primorskega mesta. Kakor sv. Metod — je moral naš sedanji škof trpeti triletno izgnanstvo — preden ga je božja Previdnost pripeljala med nas. Naj bi bilo Vaše delovanje za našo domovino plodonosno!«

Iz Stare Loke. 24. maja je umrla v 69tem letu starosti obče spoštovana gospa Marija Gostiša, roj. Wolgemut, vdova po umrlem nadučitelju Jakobu Gostiša. Pokojna je 36 let z Jobovo potrpežljivostjo prenašala težko bolezen, dokler se je ni usmilil Vsemogočni in jo poklical k sebi po palmovi venec mučeništva. Kako so vsi spoštovali blago pokojnico, priča krasen pogreb. Udeležilo se ga je tudi izobr. društvo z zastavo in pevskim zborom, ki je pokojnici ob odprtem grobu zapel: »Blagor mu, ki se spočije.« — Vsem znancem in sorodnikom priporočamo pokojnico v molitve

Slovenska deklška zveza v Zagrebu. Meseca aprila nas je zapustil dekan I. Bešter, prvi voditelj naše deklške zveze. Skrbno in previdno je vodil čez dve leti društvo, ki se je začelo s par osebami; a danes je že močna četa. Bog my bodi plačnik! Zdaj prihaja začasno k našim shodom in sestankom g. Val. Kovačič, duhovnik salezijanske družbe. — Opozarjamo starše, naj dekletom, odhajajočim v Zagreb, svetujejo vstop v našo zvezo, pa od deklet potem tudi zahtevajo potrdilo deklške zveze. Če si bodo dekleta izbrala to dobro

društvo, bodo starši lahko kolikortoliko pomirjeni radi njih, ker drugače je nemogoče živeti lepo krščansko v ti moderni Sodomi — kakor se že Zagreb nazivlje. Kako Slovenke versko hitro propadejo, je skoraj neverjetno, a resnično. Sramoto delajo nam, pa tudi celi Sloveniji. — Na našo prošnjo za knjige, ki jo je objavil »Bogoljub«, se je ozrlo le malo deklet, edino iz dekanije Braslovče smo sprejele veliko pošiljatev: čez sto knjig in jih še dobimo. Hvala g. kaplanu in dekletom! Od drugih strani smo dobile osebno pač tudi nekaj knjig. Sprejemamo jih še vedno in se zanje priporočamo.

* * *

Sveto leto. Na vnebohod Gospodov je bilo napovedano v Rimu sveto leto. Ker bo v nastopnem svetem letu (1925) mnogo romarjev iz vseh delov sveta došlo v Rim, se je v ta namen osnoval obširen odbor v Rimu, da bo skrbel za stanovanje in druge ugodnosti ter razvrščeval posebne vlake. Na čelu tega odbora je kardinal-vikarij Pompili, ki je v imenu svetega Očeta poslal v tem oziru vsem katol. škofom posebno obvestilo in prošnjo, naj bi škofje podpirali to zadevo ter ustanavljali krajevne odbore. V svetem letu bo odprta v Rimu tudi misijonska razstava, ki bo nudila mnogo zanimivosti.

V Ameriko sta došla dva hrvatska misionarja: o. Miroslav Vanino in o. Andjelko Jurij. Po vseh večjih krajih, kjer bivajo hrvatski doseljenci, imata misijone.

Škofovsko posvečenje kardinala. Meseca aprila je sv. oče Pij XI. posvetil kardinala Giorgi-ja, pokrovitelja frančiškanskega reda — za škofa. To je prvo posvečenje, ki je je izvršil papež sam. Po končanih svetih obredih je bil prirejen v prestolni dvorani zajtrk za udeležence. Navzoč je bil tudi sv. oče, dasi doslej ni bilo običajno. — Kardinal Giorgi se je podal koncem maja v Palestino, kjer bo posvetil dve novi frančiškanski cerkvi: na Taboru in ob Getzemanskem vrtu.

Volitve v Nemčiji. 4. maja je katoliška stranka »Centrum« v protestanski Nemčiji oddala 3 milijone 900.000 glasov; na Bavarskem pa 942.000 glasov. Priborila je skupno (62+15) 77 zastopnikov v državnem zboru ter bo kot taka merodajno posegala v vodstvo državne vlade.

Velika razlika. V Italiji pride na 500 ljudi po en duhovnik. Na Češkem jih pa umrje za polovico več, nego je novomašnikov. L. 1923. je umrlo v škofiji Kralj. Gradec 24 duhovnikov, posvečenih je bilo samo 8. V škofiji Lutomerice jih je umrlo 23, novomašnikov je bilo 14; v praški nadškofiji je bilo med du-

hovniki 30 mrličev, v nadomestilo jih je prišlo samo 11; v budjeviški škofiji so imeli samo enega novomašnika, dočim je smrt pobrala 13 duhovnikov. V brnski škofiji je bilo 12 novomašnikov, umrlo je pa še enkrat toliko duhovnikov; v olomuški nadškofiji je za nadomestilo 30. umrlim duhovnikom prišlo samo 11 novomašnikov. — Če bo šlo tako naprej, bo ljudstvo čedaljebolj propadalo.

Odpustki

za mesec julij 1924.

1. **Torek. Praznik presv. Krvi Jez.** P. o. pod navadnimi pogoji udom družbe sv. Petra Klaverja.

2. **Sreda, prva v mesecu. Marijino obiskanje.** P. o.: a) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; b) udom škapulirske br. karmelske M. b. v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni; c) vsem, ki oravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefa in molijo po namenu sv. očeta. — Tretjerednikom v. o.

3. **Četrtek, prvi v mesecu.** P. o. udom br. sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

4. **Petek, prvi v mesecu.** P. o.: a) vsem, ki gredo k spovedi in k spravnemu sv. obhajilu, nekoliko premišljajo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) istim kakor včeraj.

5. **Sobota, prva v mesecu.** P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje n. ačast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

6. **Nedelja, prva v mesecu. Zunanja slovesnost sv. Cirila in Metoda.** Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnji mTelesom. P. o.: a) udom br. presv. Src aJezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom apostolstva sv. Cirila in

8. **Torek. Sv. Elizabeta Port.** P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

9. **Sreda. Sv. Nikolaj in tovariši.** P. o. istim kakor včeraj.

10. **Četrtek. Sv. Veronika Julijani.** P. o. istim kakor 8 dan.

13. **Nedelja. Sv. Frančišek Solan.** P. o. istim kakor 8 dan

14. **Ponedeljek. Sv. Bonaventura.** P. o. istim kakor 8 dan.

16. **Sreda. Marija Devica Karmelska.** P. o. v karmelskih cerkvah vsem vernikom tolikokrat, kolikorkrat obišejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta. Kje rni karmelske cerkve, lahko obišejo cerkev, v kateri je ustanovljena škapulirska bratovščina karmelske Matere božje. Redovnice zadobe iste odpustke, ako obišejo svojo cerkev. Odpustki se lahko darujejo vernim dušam v vicah. Dobiti jih je mogoče od včeraj opoldne pa do danes opolnoči. — P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske M. b. danes ali v osmini pód pogoji kakor 2. dan; b) udom br. presv. R. Telesa kakor 3. dan.

21. **Ponedeljek. Bl. Angelina.** P. o. istim kakor 8. dan.

22. **Torek. Sv. Marija Magdalena. Sv. Lovrenc Brindiški.** P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor 3. dan; b) udom br. preč. Srca Mar.; c) istim kakor 8. dan.

25. **Petek. Sv. Jakob.** P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja ako molijo za razširjenje sv. vere in po namenu sv. očeta.

26. **Sobota. Sv. Ana.** P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske M. b. kakor 2. dan; b) istim kakor 8. dan.

27. **Nedelja, zadnja v mesecu. Bl. Marija Martinengo.** P. o.: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) istim kakor 8. dan.

29. **Torek. Sv. Marta.** P. o.: a) istim kakor 3. dan; b) onim, ki nosijo višnjevi škap.

31. **Četrtek. Sv. Ignacij Loj.** P. o. istim kakor 3. dan.

Listnica uredništva.

V članku »Pregled duhovnikov lavantinske škofije« je pri imenih nekaj napak, ki jih ni bilo mogoče več popraviti, ker je bil rokopis medtem uničen. Prosimo, naj se dopošljejo popravki in jih prinesemo prihodnjič. — Članek »Neveste božje« se je vsled odsotnosti urednikov po zmoti tako zakasnil. Prosimo blagovoljnega oproščenja! (Naslov je dalo članku, ki je bil poslan v obliki dopisa, uredništvo samo.)

Vprašanje. Ako grešnik predolgo odlašá spoved in je tako sam kriv, da pozabi kak smrtni greh, ali pa zagotovo ne ve, ga je li storil, čez dolgo pa se skesa in se spove, ali mu je tedaj odpuščen tudi pozabljeni greh? — **Odgovor.** Če se spominja greha kot dvomljivega, naj se ga spove kot dvomljivega. Če ga je popolnoma pozabil, mu je z drugimi vred odpuščen.